USNESENÍ

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 17. září 2025 odvolání **obžalovaných Filipa F.,** narozeného xxx, **Karla Ch.,** narozeného xxx, a **Tomáše K.**, narozeného xxx, proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12.5.2025, č. j. 32 T 7/2024-2504, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalovaných Filipa F., Karla Ch. a Tomáše K. zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 12.5.2025, č. j. 32 T 7/2024-2504, byl obžalovaný Filip F. uznán vinným přípravou zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 20 odst. 1 k § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, obžalovaný Karel Ch. přípravou zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 20 odst. 1 k § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, a obžalovaný Tomáš K. přípravou zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 20 odst. 1 k § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku. Uvedených trestných činů se dle skutkových zjištění soudu prvního stupně měli dopustit tím, že společně s již odsouzeným Vojtěchem D. přinejmenším od měsíce března 2023 do 4.10.2023, v případě Vojtěcha D. od 10.8.2023 do 4.10.2023, ve xxx, ale též na dalších místech okresu Opava, vědomi si té skutečnosti, že na trestné činnosti participují rovněž další jednotlivci, konkrétně již pravomocně odsouzení Anna F., narozená xxx, Karolína Ch., narozená xxx, Denis M., narozený xxx, Emanuel B., narozený xxx a Emanuel B., narozený xxx, s cílem maximalizovat úspěch své činnosti a tím dosáhnout co nejvyššího majetkového prospěchu, a současně znesnadnit své odhalení a dopadení, vytvořili skupinu osob podílejících se společně na procesu opakované a pravidelné nelegální výroby návykové látky pervitin (chemicky definované jako metamfetamin) z prekurzoru pseudoefedrin, vždy v množství dosahujícím nejméně 100 gramů při jednotlivém výrobním cyklu, a následném prodeji této drogy, kdy se na dosažení společného cíle vědomě jednotlivě podíleli tím způsobem, že

   obžalovaný Filip F. společně s obžalovaným Karlem Ch., poskytujícím potřebné finanční prostředky, objednávali farmaceutické přípravky značek Sudafed, Cirrus, Apselan, Acatar či Infex Zatoki obsahující pseudoefedrin ve snadno extrahovatelné formě, dále chemikálie, konkrétně jód, červený fosfor, kyselinu fosforečnou, kyselinu chlorovodíkovou, toluen a organická rozpouštědla, včetně laboratorního a technického vybavení typu skleněných baněk, mís, trychtýřů, stříkaček, hadiček, kanystrů a dalších nádob, teploměrů a vah, kteréžto následně všichni obžalovaní vyzvedávali jednak na území Moravskoslezského kraje v prodejnách stavebnin, barev a laků nebo v prodejnách

společnosti OBI, a jednak během cest do Polské republiky, kde v různých lékárnách, jakož i od dosud neustanovených osob, odebírali, vedle červeného fosforu a jódu, také vždy několik desítek až stovek balení vyjmenovaných farmaceutických přípravků při každé z cest, které obžalovaní Tomáš K. a Vojtěch D. nejprve vyloupali z blistrů,

po dopravení všech shora uvedených věcí na místo výroby, tj. do některého z lesních porostů nacházejících se v blízkosti xxx, opatřené laboratorní a technické vybavení obžalovaní vždy před každým výrobním cyklem – tzv. varem společně sestavili do podoby provizorního zařízení určeného k nedovolené výrobě psychotropní látky pervitin, načež obžalovaní Filip F., Karel Ch. a Tomáš K. realizovali samotné úkony výroby pervitinu tzv. českou cestou, kdy část dílčích úkonů od 10.8.2023 vykonával také Vojtěch D., který prováděl tzv. třepání, umýval použité vybavení, hlídal okolí místa výroby i uklízel toto místo, a tímto způsobem obžalovaní Filip F., Karel Ch. a Tomáš K., nejméně v devíti případech, vyprodukovali přinejmenším 900 gramů pervitinu, kdy na výrobě cca 400 gramů se podílel rovněž Vojtěch D.,

a takto úspěšně získaný pervitin posléze obžalovaní Filip F. a Karel Ch., mimo menší část, kterou předali jako odměnu za spolupráci na výrobě obžalovanému Tomáši K. a Vojtěchu D., sami či prostřednictvím dalších osob, za částky pohybující se od 900 Kč do 1.800 Kč za gram, prodávali, ale též zdarma poskytovali dalším distributorům i koncovým uživatelům,

obžalovaný Filip F. sám nebo prostřednictvím své manželky Anny F., která na základě jeho pokynů pervitin předávala dalším osobám, od nichž zároveň přebírala finanční hotovost za drogu, mezi jinými Randy M., narozenému xxx, Jiřímu N., narozenému xxx, Nikolasi P., narozenému xxx, Romanu K., narozenému xxx, Jakubu S., narozenému xxx, Michalu Š., narozenému xxx, René D., narozenému xxx, Janu P., narozenému xxx, Michalu G., narozenému xxx, Jiřímu S., narozenému xxx, Lukáši O., narozenému xxx, Martinu D., narozenému xxx, Miroslavu M., narozenému xxx, Emanuelu B., narozenému xxx, Emanuelu B., narozenému xxx, Petru Š., narozenému xxx,

obžalovaný Karel Ch. sám nebo prostřednictvím své manželky Karolíny Ch., která na základě jeho pokynů pervitin předávala dalším osobám, od nichž zároveň přebírala finanční hotovost za drogu, mezi jinými Denisi M., narozenému xxx, Randy M., narozenému xxx, Eriku D., narozenému xxx, a Marku H., narozenému xxx,

s tím, že za účelem následného prodeje bylo v prostoru motorového vozidla Volkswagen Transporter, RZ: xxx, od 27.9.2023 registrovaného na osobu Vojtěcha D., majitele Karla Ch. a fakticky užívaného všemi obžalovanými, uloženo celkem 2,45 gramů nažloutlé krystalické látky obsahující 70 %, tj. 1,72 gramů metamfetaminu báze, v bytě užívaném obžalovaným Filipem F. 3,98 gramů bílé krystalické látky obsahující 77 %, tj. 3,06 gramů metamfetaminu báze, a v garáži užívané posledně jmenovaným 103,86 gramů oranžové krystalické látky obsahující 69 %, tj. 71,66 gramů metamfetaminu báze,

přičemž během posledního – neukončeného výrobního cyklu, probíhajícího dne 4.10.2023 v lese poblíž obce Klokočov, u něhož byli všichni obžalovaní Policií České republiky zadrženi, se jim podařilo izolovat a v prostoru motorového vozidla Volkswagen Transporter, RZ: xxx, uschovat 287,57 gramů pseudoefedrinu obsahujícího 216,9 gramů pseudoefedrinu báze, z kteréhožto množství by bylo možné vyrobit 156,1 gramů metamfetaminu báze, a dále si v témže vozidle obžalovaní za účelem budoucí výroby

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Šimanská.

pervitinu uschovali potřebné chemikálie, konkrétně kyselinu chlorovodíkovou, současně 871,9 gramů jódu, z kteréhožto množství lze vyrobit 642 gramů hydrochloridu metamfetaminu, rovněž 580 mililitrů kyseliny fosforečné, z kteréhožto lze vyrobit 1.139,5 gramů hydrochloridu metamfetaminu, a především 629,8 gramů červeného fosforu, z kteréhožto množství lze vyrobit 1.914,3 gramů hydrochloridu metamfetaminu, kdy však přesné množství pro účely budoucí výroby pervitinu opatřených a ve vozidle uschovaných chemikálií nebylo známo Vojtěchu D.,

a tohoto jednání se obžalovaní dopustili,

ačkoliv žádný z obžalovaných nebyl držitelem povolení k nakládání s omamnými a psychotropními látkami, s přípravky obsahujícími návykové látky nebo s prekurzory podle ustanovení § 4 a § 8 zákona č. 167/1998 Sb., přičemž pervitin, pod jeho mezinárodním nechráněným názvem (INN) v českém jazyce metamfetamin, je uveden v příloze č. 5 k nařízení vlády č. 463/2013 Sb., vydaného na základě zmocnění § 44c odst. 1 zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, jako psychotropní látka zařazená do seznamu II podle Úmluvy o psychotropních látkách, a červený fosfor, o němž věděli, že je s jeho pomocí možno vyrobit návykovou látku pervitin, je uveden jako pomocná látka v kategorii 2, podkategorie 2A přílohy I. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 273/2004 i Nařízení Rady (ES) č. 111/2005,

ačkoliv byl obžalovaný Filip F. rozsudkem Okresního soudu v Opavě ze dne 4.4.2022, č. j. 1 T 23/2022-96, který nabyl právní moci dne 20.4.2022, odsouzen pro přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, k trestu odnětí svobody ve výměře 1 roku, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let, tj. do 20.4.2024,

a ačkoliv byl Vojtěch D. trestním příkazem Okresního soudu v Opavě ze dne 21.5.2020, č. j. 1 T 25/2020-52, který nabyl právní moci dne 26.6.2020, odsouzen pro pokus přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 21 odst. 1 k § 283 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 1 roku, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let, kterýžto výrok o trestu byl zrušen rozsudkem Okresního soudu v Opavě ze dne 14.7.2020, č. j. 27 T 19/2020-177, který nabyl právní moci dne 6.8.2020 a jímž byl odsouzen mimo jiné k souhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 15 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let, tj. do 15.2.2023, přičemž dne 11.8.2023 bylo rozhodnuto, že trest odnětí svobody vykoná, a dne 9.8.2023 byl z výkonu tohoto trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn se stanovením zkušební doby v trvání 30 měsíců, tj. do 9.2.2026.

Obžalovaný Filip F. byl odsouzen podle § 283 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 9 roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 66 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen trest propadnutí části majetku, a to diáře s návodem na výrobu pervitinu a finanční hotovosti ve výši 20 PLN a 19.000 Kč. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku mu byl dále uložen trest propadnutí věci, a to mobilního telefonu zn. Samsung galaxy S22 SM-S901B, IMEI 1: xxx, IMEI 2: xxx, včetně SIM karet ICID xxx a ICID xxx.

Obžalovaný Karel Ch. byl odsouzen za skutek předmětný a za sbíhající se pokus přečinu krádeže podle § 21 odst. 1 k § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Opavě ze dne 7.11.2023, č. j. 1 T 79/2023-223, který nabyl právní moci dne 7.11.2023, podle § 283 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 9 roků a 6 měsíců, pro jehož

výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § podle § 66 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen trest propadnutí části majetku, a to:

- finanční hotovosti ve výši 4.400 Kč,
- finanční hotovosti ve výši 950.208 Kč,
- 2 ks řetízku ze žlutého kovu s přívěskem (vedeny jako položky F8, F9),
- 18 ks prstenů ze žlutého kovu (vedeny jako položky F10, F11, F12, F13, F14, F16, F17, F18, F20, F21, F22, F23, F24, F25, F26, F28, F29, F30),
- 4 párů náušnic ze žlutého kovu (vedeny jako položky F31, F32, F33, F34),
- 1 ks náušnice ze žlutého kovu (vedeno jako položka F35),
- 5 ks přívěsků ze žlutého kovu (vedeny jako položky F36, F37, F39, F40),
- 1 ks brože ze žlutého kovu (vedeno jako položka F41),
- 2 sáčků se zlomky ze žlutého kovu (vedeny jako položka F42),

současně byl podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Opavě ze dne 7.11.2023, č. j. 1 T 79/2023-223, který nabyl právní moci dne 7.11.2023, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Obžalovaný Tomáš K. byl odsouzen podle § 283 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 9 roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku mu byl dále uložen trest propadnutí věci, a to mobilního telefonu zn. Samsung gT-E1200R, IMEI: xxx, včetně SIM karty ICID xxx.

2. Proti uvedenému rozsudku podali obžalovaní Filip F., Karel Ch. a Tomáš K. odvolání, která byla písemně odůvodněna prostřednictvím jejich obhájců. Zbývající část napadeného rozsudku týkající se původně spoluobžalovaného Vojtěcha D. nebyla napadena opravným prostředkem ze strany žádné oprávněné osoby a ohledně Vojtěcha D. tak napadený rozsudek nabyl právní moci.

3. Obžalovaný Filip F. ve svém odvolání, odůvodněném obhájcem, nejprve obecně uvedl, že napadá porušení svých práv na obhajobu a spravedlivý proces, nejasnost, rozpornost a nepřezkoumatelnost rozsudku s tím, že se soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, jakož i s většinou jeho obhajoby, a vycházel z důkazů, které nebyly v hlavním líčení provedeny, když naopak řadu důkazů, které provedeny být měly, neprovedl. Důkazy, které provedl, nehodnotil podle ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., o některých důkazních návrzích rozhodl nedostatečně a skutkový děj nezjistil bez důvodných pochybností. Následně pak již konkrétně uvedl, že se necítí být vinen jednáním přinejmenším od měsíce března 2023 a do celé situace se dostal nevhodným, ne příliš rozumným a naivním chováním, nevhodným žertováním a přílišnou otevřeností, když společně s Karlem Ch., Vojtěchem D. a Tomášem K. jezdili do Polska pro léky, ovšem necítí se jako hlavní článek skupiny. Předmětné cesty chápal jen jako domluvy a nikdy to nevymyslel on sám. Odmítl „že by se někdy zpronevěřil snadnosti svého dopadení a odhalení“. Rovněž pro zbytek chemikálií jezdili všichni a on sám 4.10.2023 nevyrobil pervitin ale pouze efedrin. Nevytvořil žádnou skupinu osob podílejících se na opakované nelegální výrobě návykové látky pervitin a nešlo o výrobu pravidelnou. Ne vždy se mohl podílet na výrobě množství nejméně 100 g při jednotlivém výrobním cyklu, a ne vždy se podílel na následném prodeji této drogy. Nebyl proveden žádný důkaz, který by prokazoval, že by objednával farmaceutický přípravek značky Acator a že by přípravek značky Sudafed obsahoval pseudoefedrin ve snadno extrahovatelné formě. To je vyloučeno výpověďmi spoluobviněného Karla Ch., nezjištěným množstvím získaného efedrinu a skutečností, že v té době od nikoho efedrin nekupoval, jakož i okolností, že významná část

peněz v bytě Ch. patřila jeho manželce. V závěru svého odvolání pak navrhl prověřit, zda vazebnímu zasedání 6.10.2023, kdy vypovídal spoluobviněný D., měl možnost být přítomen obviněný a jeho obhájce a nakonec namítl, že v hlavním líčení nebyly provedeny oddělené výslechy obžalovaných. Z těchto důvodů navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d), e) tr. ř. a věc vrácena soudu prvního stupně.

4. Uvedené odvolání obžalovaný Filip F. pak následně den před konáním veřejného zasedání u odvolacího soudu prostřednictvím svého obhájce doplnil, přičemž v tomto doplňku namítl, že ani jedno z odborných vyjádření obstaraných v přípravném řízení není použitelné. Zpochybnil vzorkování a přípravu analytických vzorků a soudu vytkl, že nezjišťoval u zahraničních lékových přípravků jejich tehdejší složení s výslovným zaměřením na pseudoefedrin a snadnost jeho extrahování. Výsledkem by totiž byl rozsah hodnot extrakce v rozmezí 29 - 80 %, z čehož by bylo zřejmé, že vstupní hodnota odboru kriminalistické techniky a expertíz je na maximální možné hranici, která je ovšem nepřiměřeně optimistická.

5. Zpochybnil závěr soudu prvního stupně v tom směru, že by vždy držel prekurzor pseudoefedrin v množství dosahujícím nejméně 100 g při jednotlivém výrobním cyklu, neboť tento závěr soudu postrádá oporu v provedených důkazech. Kamerový systém jej totiž nezaznamenal při nákupu v lékárně a výtěžek stopy č. A27 je výrazně vzdálen 80 % uváděným orgánem činným v trestním řízení. Aplikací správných hodnot k odhadu výtěžku ze stopy č. 27 je možno se dostat k odlišné hodnotě produkce metamfetamin hydrochloridu (81,34 g) z nalezeného pseudoefedrinu oproti teoretickému odhadu orgánu činnému v trestním řízení (194,3 g).

6. Dále zmínil, že odborné vyjádření odboru kriminalistické techniky a expertíz z 15.1.2024 obsahuje chybu u vzorkování a analýzy stopy č. A23 a zmínil rovněž, že zdaleka ne ve všech zajištěných igelitových sáčcích, nádobách, barelech a kanystrech byly zajištěny sypké a kapalné látky, jejichž odborným zkoumáním byla zjištěna nejen přítomnost metamfetaminu, ale také přítomnost pseudoefedrinu, jódu, červeného fosforu, kyseliny fosforečné, kyseliny chlorovodíkové, acetonu, toluenu, když prakticky význam pseudoefedrinu se z hlediska jakéhokoliv využití blížil nule.

7. V další části tohoto doplnění odvolání navrhl výslech znalce Karla L. a dále svědky Karla H., Karolínu A. (k otevření orgatechu/převážení látky), Kateřinu V. a Lucii K. (k přípravě vzorků/odbornému zpracování).

8. K řádnému vypořádání se s návrhem na výslech osob Andreas S. a Jiří K. se soud dle obžalovaného neobejde bez podrobného vysvětlení, proč absence podpisu na č. l. 695 a 739 nemá dle názoru soudu vliv na zákonnost těchto procesních důkazů ani důkazů z nich opatřených.

9. Dle odvolatele budou muset být vyžádány spisy věcně a místně příslušných soudců Okresního soudu v Ostravě z důvodu vyřešení použitelnosti odposlechů z uvedené věci, neboť ze spisu se nepodává, jestli byly povoleny a provedeny zákonně a v části cizího jazyka nebyly přeloženy soudním tlumočníkem. Předmětné spisy či listiny soud provede k důkazům a zaujme stanovisko k uplatněné obhajobě.

10. Další vadou řízení je to, že soud nereagoval na vyjádření Karla Ch. k zabraným věcem, které bylo učiněno v hlavním líčení 30.4.2025, a protože nejednal s vlastníkem části těchto šperků jako se zúčastněnou osobou, nemohlo připadat v úvahu zabrání, natožpak propadání takových věcí. Soud si měl vyhradit příslušné rozhodnutí do veřejného zasedání a uvedenou vadu proto nechť napraví a zúčastněné osobě poskytne všechna její práva, která jí trestní řád přiznává, přičemž stejné závěry by platily i pro postavení manželky obviněného Karla Ch.

11. Dále obžalovaný Filip F. poukázal na to, že soud k důkazu provedl záznamy telekomunikačního provozu, získané v působnosti věcně a místně příslušných soudců Okresního soudu v Ostravě. V této souvislosti se však neobejde bez zjištění, zda byl odposlech a záznam telekomunikačního provozu proveden podle zákona, takže musí mít k dispozici příkaz a další listiny, ze kterých se podává, v jakém řízení byl takový příkaz podán. Soud musí rovněž vysvětlit, proč příkazy hodnotil jako vydané věcně a místně příslušnými soudci Okresního soudu v Ostravě a místně příslušného soudce Krajského soudu v Ostravě a proč se ztotožňuje s tím, že šlo o neodkladný a neopakovatelný úkon a z čeho učinil závěr, že účastnické číslo bylo užívané tím kterým obžalovaným. Dle odvolatele z obsahu spisu vyplývá, že k věci CASH byl doložen pouze protokol o záznamu telekomunikačního provozu a příkazy soudu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu. V tomto směru musí soud doplnit spis o chybějící listiny.

12. V další části pak namítl, že nebyly provedeny důkazy ohledně telefonních textovek ze dne 14.7.2023 (a to v češtině), což je vada, kterou bude muset soud napravit a obdobně bude muset korigovat závěr, že z hovorů 20. a 21.4.2023 je zřejmé, že odvolatel již má vyrobený pervitin k dispozici.

13. Dále odvolatel zpochybnil provedení důkazu fotodokumentací prostoru i zajištěných věcí z bytu užívaných manželi Ch. a následně zpochybnil znovu provedení telefonních textovek ke skutku ze dne 7.9.2023 v 21.44 hod., kdy jejich popis v rozsudku neodpovídá překladu, který nezazněl v jednací síni. Znovu zdůraznil v této souvislosti, že je možno vycházet jen z překladů, které byly ve věci učiněny soudními tlumočníky.

14. Dále namítl užití nesprávné formulace předestření hovoru namísto vysvětlení, podle jakého zákonného ustanovení soud postupoval a po vrácení věci by se soud měl vyjadřovat odpovídajícími zákonnými termíny. Současně ať specifikuje a protokoluje odkaz na příslušné ustanovení trestního řádu, které užije při přehrání záznamu svědků, přistoupí-li k nim.

15. Předsedkyni senátu soudu prvního stupně pak obžalovaný vytkl velmi nedůsledné podávání zpráv o dosavadním průběhu hlavních líčení s tím, nechť do budoucna postupuje řádně podle ustanovení § 219 tr. ř.

16. Popis skutku obsažený v napadeném rozsudku podle názoru odvolatele neodpovídá příslušným znakům konkrétní skutkové podstaty trestného činu, kterými obžalovaní byli uznáni vinnými a měl by být tedy upraven, čímž se odstraní i značná nepřehlednost výroků. V další části pak rozvedl, proč považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, v důsledku čehož je předčasné nyní vyjevovat k jednotlivým částem skutků odvolací námitky. Pro všechny části skutku ovšem platí, že z odůvodnění napadeného rozsudku nelze jednoznačně zjistit, ze kterých svědeckých výpovědí soud vycházel jako z usvědčujících důkazů a co takovými výpověďmi bylo konkrétně prokázáno, nebo co vyvracejí, což bude muset být napraveno. Obdobně namítl nepřezkoumatelnost závěrů, které soud učinil k výpovědi svědků, když byli opakovaně ve věci vyslechnuti a po vrácení věci musí být v odůvodnění rozsudku jasně určeno, že nepřihlédl ke svědeckým výpovědím, které jsou nezákonné. Současně by se soud měl věnovat otázce věrohodnosti svědeckých výpovědí, kterou zatím zcela pominul.

17. Obdobně soudu prvního stupně vytkl nepřezkoumatelnost rozsudku ve vztahu ke způsobu vyhodnocení obžalovaných F. a K., když soud prvního stupně se nevypořádal s existencí více jejich výpovědí a nepopsal, z jaké jejich výpovědi a proč vychází. Nevypořádal se rovněž s hodnocením výpovědí těchto obžalovaných ve vztahu k výpovědím dalších spoluobžalovaných, ale i svědků (především Václava D. a Petra Š.), a to ohledně rozdílných údajů, které odvolatel oproti těmto uvádí.

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Šimanská.

18. V další části se znovu odvolatel vrátil k záznamům telekomunikačního provozu a soudu prvního stupně vytkl, že se nezabýval tím, čím jsou prokázáni mluvčí jednotlivých hovorů, a to zvláště za situace, kdy ze strany svědka G. došlo k odmítnutí jeho osoby jako mluvčího. Ve věci měl být tedy vypracován znalecký posudek z oboru fonoskopie.

19. V závěrečné části tohoto doplnění odvolání pak obžalovaný Filip F. konstatoval, že by měly být shledány důvody ke zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. ř. Součástí zmíněného doplnění odvolání pak byl rovněž znalecký posudek označený č. pol. 072794/2025, zpracovaný RNDr. PhDr. Karlem L., Ph.D., MBA, LLM, zaměřený na hodnocení kriminalistických postupů.

20. V průběhu veřejného zasedání před odvolacím soudem obžalovaný Filip F. prostřednictvím svého obhájce odkázal na písemně zpracované odvolání a zdůraznil, že skutková zjištění soudu prvního stupně jsou pouhou spekulací, když z žádného důkazu nevyplývá, že by obžalovaný objednával jakékoliv přípravky obsahující pseudoefedrin ve snadno extrahovatelné formě, že by držel jód a že by nejméně v 9 případech vyprodukoval se spoluobžalovanými přinejmenším 900 g pervitinu. Zpochybnil obsah záznamu telekomunikačního provozu, jakož i vědomost o tom, o jakých látkách se v nich skrytě hovoří. Popřel, že by jinému opatřil psychotropní látku a popřel jakoukoliv vědomost o protiprávním jednání spoluobžalovaného Ch., pokud jde o držení pervitinu v autě či látky či látek v jeho mrazáku. Zpochybnil výše částky přijaté od Denise M., jakož i to, že výpověď spoluobžalovaného Ch. je potvrzována záznamy telekomunikačního provozu, neboť dle jeho názoru se v těchto probírají neproblematické věci, např. zvlhlé brikety, kterými ještě v květnu 2023 bylo topeno, když teploty v noci klesaly k 5° C. Zpochybnil výklad pojmů obsažených v záznamech telekomunikačního provozu ze strany soudu prvního stupně a znovu odkázal na řadu procesních vad a nevyhodnocení všech provedených důkazů. Trest, který mu byl uložen, pak označil za nepřiměřený a vyměřený v rozporu se zásadou proporcionality, subsidiarity, s individuální prognózou nápravy pachatele, poměry pachatele a prognózou rizika ohrožení společnosti. Dle názoru obžalovaného F. nebyly zohledněny polehčující okolnosti a možnosti jeho nápravy, stejně jako doba, jež uplynula od spáchání trestné činnosti a délka trestního řízení.

21. V závěru veřejného zasedání před odvolacím soudem pak obžalovaný Filip F. prostřednictvím svého obhájce navrhl, aby primárně byl rozsudek soudu prvního stupně změněn stran právní kvalifikace již odvolacím soudem ve veřejném zasedání a současně tak navrhl pro případ nevyhovění, že by měl odvolací soud napadený rozsudek zrušit podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d), e) tr. ř. a věc vrátit soudu prvního stupně se závazným právním názorem.

22. Obžalovaný Karel Ch. v písemně zpracovaném blanketním odvolání nejprve uvedl, že rozsudek napadá ve výroku o vině a v celém výroku o trestu s tím, že svůj opravný prostředek odůvodní ve lhůtě 14 dnů. Následně pak v písemném odůvodnění odvolání, zpracovaném obhájkyní, obžalovaný Karel Ch. namítl, že napadený rozsudek je založen na chybném hodnocení důkazů, nesprávné aplikaci hmotného práva a byl mu uložen i zcela nepřiměřený trest. Pokud jde o výrok o vině, namítl nesprávné posouzení jednání jako přípravy ve velkém rozsahu ve smyslu § 283 odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, když v tomto směru soud prvního stupně uvedenou kvalifikaci založil na jediném z kontextu vytrženém faktu, a to nálezu 629,8 g červeného fosforu, z čehož dovodil teoretický možný výtěžek 1914,3 g hydrochloridu metamfetaminu. Dle jeho názoru je takový postup v příkrém rozporu s materiálním pojetím trestného činu a se zásadami posuzování přípravy. Zdůraznil v této souvislosti, že jeho úmysl ani objektivní jednání ostatních spolupachatelů nesměřovaly k výrobě téměř 2 kg pervitinu, což ostatně dokládá analýza ostatních zajištěných chemikálií, a to jódu (zajištěno 871,9 g, což by umožnilo výrobu max 642 g hydrocholoridu metamfetaminu), kyseliny fosforečné (zajištěno 580 ml, což by umožnilo výrobu max

1139,5 g hydrochloridu metamfetaminu) a pseudoefedrinu (ve vozidle nalezeno 216,9 g báze pseudoefedrinu, což by umožnilo vyrobit pouze 156,1 g metamfetaminu báze). Zajištěné množství červeného fosforu tak bylo pouze jednou, byť nadhodnocenou, složkou, která bez odpovídajícího množství ostatních prekurzorů neměla žádný reálný potenciál pro výrobu v takovém rozsahu, který je obžalovanému kladen za vinu. Obžalovaný tedy má za to, že jeho jednání mělo být posouzeno podle reálně připravovaného množství, což odpovídá nanejvýš značnému rozsahu ve smyslu § 283 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku.

23. V další části svého odvolání pak obžalovaný Karel Ch. namítl chybné posouzení znaku organizované skupiny ve smyslu § 283 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Zatímco ustálená judikatura dle odvolatele považuje za organizovanou skupinu sdružení s vyšším stupněm plánovitosti, koordinace, dělbou činnosti a vnitřní strukturou, pak z provedeného dokazování taková struktura nevyplynula. Jednalo se totiž o volnou spolupráci několika osob, nikoliv o propracovanou organizaci. Role spoluobžalovaných K. a D. byla podružná a oni sami s předmětnou výrobou neměli nic společného. Jejich činnost spočívala v pomocných pracích (mytí nádobí, sběr dřeva), což neodpovídá postavení plnohodnotných členů organizované skupiny. Chyběla zde jakákoliv sofistikovaná dělba rolí a hierarchie. Jednání všech obžalovaných proto mělo být správně posouzeno jako prosté spolupachatelství.

24. V další části svého opravného prostředku pak obžalovaný Karel Ch. zpochybnil i dobu páchání trestné činnosti, jak byla ustálena v popisu skutku napadeného rozsudku, když má za to, že první relevantní aktivita, která by svědčila o plánování výroby, proběhla až v květnu 2023, konkrétně po 16. květnu 2023, a dohoda na společném postupu vznikla až kolem 26.5.2023. Zpochybnil také množství vyrobené drogy, když má za to, že množství 900 g pervitinu je spekulativní, nemá oporu v provedených důkazech, když tento údaj vychází z nejméně příznivé intepretace rozporných výpovědí. Odsouzený (pozn. soudu – není zřejmé, kterou osobu takto odvolatel označuje) u hlavního líčení uvedl, že se podařilo vyrobit max. 180 g pervitinu a závěr soudu o 900 g je tak nepodloženým a nepřezkoumatelným tvrzením.

25. V další části svého odvolání obžalovaný Karel Ch. namítl i zjevnou nepřiměřenost trestu, který mu byl uložen, když tento trest není proporcionální s jinou trestní věcí, kdy pachatelé pašování 3 metráků kokainu měli dle návrhu obžaloby být potrestáni tresty v rozmezí 10 – 14 let. Odvolatel má rovněž za to, že soud prvního stupně nedostatečně zohlednil polehčující okolnosti, a to projevenou lítost (neboť odvolatel ve svém posledním slově upřímně a emotivně vyjádřil hlubokou lítost nad svým činem a dopady na jeho rodinu), přičemž tuto je nutno dát do souvislosti s tím, že odvolatel se k trestné činnosti v zásadě doznal již při prvním výslechu po zadržení a spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení. Soud nezohlednil rovněž jeho osobní a rodinné poměry, kdy je otcem tří nezl. dětí a jeho dcera se léčí s vážnou nemocí – toxoplazmózou. Z těchto důvodů bude mít výkon trestu o výměře 9 let a 6 měsíců na rodinu devastující dopad, přitom jedinou motivací obžalovaného bylo zajistit rodině bydlení ve vlastním rodinném domě, což svědčí o jeho prioritách. Soud rovněž dostatečně nezohlednil jeho dosavadní život, kdy od roku 2018 vedl řádný život, legálně podnikal ve stavebnictví a tvořil úspory, přičemž se u něj nejednalo o projev zakořeněného kriminálního životního stylu, ale o fatální selhání konkrétní životní situace.

26. Následně obžalovaný Karel Ch. uvedl, že odvolání nepodává proti výroku o propadnutí části majetku, byť se domnívá, že aplikace ustanovení § 66 odst. 1 tr. zákoníku je diskutabilní, neboť předmětný majetek nepocházel z trestné činnosti, ale obžalovaný jej nabyl legálně ještě před jejím spácháním. Obžalovaný nicméně trest propadnutí majetku přijal a tento prvek vlastní sebereflexe by měl či mohl uvážit i odvolací soud, a i z tohoto

důvodu mu snížit trest, který se jeví nepřiměřeně přísný i ve vztahu k propadnutí majetku, které činí 954 608 Kč a zlaté šperky v hodnotě cca 450 000 Kč.

27. V závěru svého opravného prostředku obžalovaný Karel Ch. navrhl, aby napadený rozsudek byl v celém rozsahu zrušen, dále, aby byl uznán vinným trestným činem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku a aby mu byl uložen trest odnětí svobody podstatně mírnější, a to v polovině zákonné trestní sazby.

28. V průběhu veřejného zasedání před odvolacím soudem obžalovaný Karel Ch. prostřednictvím své obhájkyně setrval na písemně zpracovaném odvolání a připojil se k odvolacím námitkám, které vznesl prostřednictvím svého obhájce obžalovaný Karel F. V jeho závěru pak navrhl, aby primárně byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání, případně aby bylo rozhodnuto o změně právní kvalifikace tak, že by byl seznán vinným toliko dle ustanovení § 283 odst. 2 tr. zákoníku a aby mu byl uložen přiměřený trest.

29. Obžalovaný Tomáš K. v písemném odůvodnění svého odvolání zpracovaném jeho obhájcem zdůraznil, že on stejně jako původně spoluobžalovaný Vojtěch D. nic o červeném fosforu nevěděl a nevěděl ani, že se k výrobě pervitinu používá. On sám sice měl dílčí informace o této výrobě drogy z rozhovorů s jejími jinými uživateli a tyto informace spoluobžalovaným na vyžádání také poskytl, nicméně nešlo o znalost výrobního postupu, což nakonec ani nikdo ze spoluobžalovaných nepotřeboval s ohledem na nález diáře s návodem na výrobu pervitinu ve vozidle tov. zn. Ford Transit, ke kterému on přístup neměl. Poukázal rovněž na to, že všichni tři spoluobžalovaní potvrdili, že se na výrobě pervitinu nepodílel. Pokud F. ve své první výpovědi uvedl, že var realizovali D. a K., pak již poté uváděl, že var prováděl on a Ch., přičemž K. a D. pouze umývali, třepali a nic víc. Obdobně obžalovaný Ch. sice nejprve uvedl, že var prováděl odvolatel, nicméně následně již uváděl, že odvolatel ani D. s výrobou pervitinu neměli nic společného. Obžalovaný Tomáš K. zdůraznil, že při výrobě pervitinu měl stejnou roli jako spoluobžalovaný D., takže nevidí důvod, proč by jeho účast na výrobě pervitinu měla být hodnocena odlišně. Pokud se spoluobžalovanými vedl nějaké diskuse o tom, co je třeba k výrobě pervitinu opatřit, pak je to dáno pouze jeho zájmem o způsob výroby, nikoliv však o jeho účasti na jeho výrobě. Opakovaně zdůraznil, že o červeném fosforu nalezeném ve vozidle VW Transporter nic neví, neopatřoval jej ani se na tom nepodílel, vozidlo mu nikdy nepatřilo, ani ho nepoužíval a nerozhodoval o něm. Jej samotného pouze ostatní v tomto vozidle vozili do Polska, kde se nakupovaly léky, ze kterých se pervitin vyráběl. Stejně tak jeho nebyly ani pořizované chemikálie ani předměty používané při výrobě. Tyto patřily obžalovaným Ch. a F., stejně jako meziprodukty a produkty vyrobené při jednotlivých varech.

30. Pokud jde o červený fosfor zajištěný ve vozidle VW Transporter, pak z odborného vyjádření je toliko patrno, že v jednom ze sáčků bylo zajištěno 629,8 g červenofialové sypké látky, jejímž zkoumáním byla prokázána přítomnost červeného fosforu, avšak nikde není uváděno, v jakém množství byl fosfor v této sypké látce obsažen. Dle názoru odvolatele tedy není zřejmé, kolik čistého červeného fosforu sypká látka skutečně obsahovala. Výslech zpracovatelky zmíněného odborného vyjádření Veroniky G. však soud neprovedl. Za této situace považuje právní kvalifikaci skutku dle ustanovení § 283 odst. 3 písm. c) tr. zákoníku za nesprávnou. V závěru svého opravného prostředku proto navrhl, aby odvolací soud zopakoval důkaz předmětným odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví chemie, a posléze napadený rozsudek zrušil a nově sám rozhodl tak, že jej uzná vinným ze zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku a

uložil mu přiměřený trest se zařazením do věznice s ostrahou, příp. aby věc byla vrácena soudu prvního stupně.

31. U veřejného zasedání před odvolacím soudem pak obžalovaný prostřednictvím svého obhájce setrval na svém podaném odvolání včetně jeho konečného návrhu.

32. Státní zástupce se k odvoláním jednotlivých obžalovaných písemně nevyjádřil, ač mu byla tato doručena již soudem prvního stupně a teprve v průběhu veřejného zasedání před odvolacím soudem intervenující státní zástupce vrchního státního zastupitelství konstatoval, že napadený rozsudek považuje za zákonný a správný, a to jak co do výroku o vině, tak i stran uložených trestů jednotlivým obžalovaným. Zdůraznil, že hodnocení provedených důkazů je výsostným právem soudu prvního stupně, který je prováděl, a dle jeho názoru byly provedené důkazy vyhodnoceny řádně, přičemž soud prvního stupně se vypořádal rovněž s obhajobou obžalovaných. Nelze mu také vytknout, že by některý z důkazů potřebných pro rozhodnutí neprovedl, a pokud některé důkazy provést odmítl, řádně odůvodnil, proč tak učinil. Ve vztahu k obžalovanému Tomáši K. pak odkázal na odst. 87 napadeného rozsudku a zdůraznil, že jmenovaný obžalovaný znal postup výroby pervitinu, věděl, jaké farmaceutické přípravky jsou k němu potřeba, včetně zmíněného červeného fosforu, a musel si také být vědom množství drogy, kterou obžalovaní při jednotlivých výrobních cyklech vyprodukovali. Rozhodně nelze souhlasit s jeho tvrzením, že se na výrobě pervitinu nepodílel. V tomto směru poukázal na výpovědi z přípravného řízení jak obžalovaného F., tak obžalovaného Ch. a rovněž i již odsouzeného D., kdy všichni tři potvrdili aktivní účast obžalovaného K. na výrobě pervitinu. Role jmenovaného tak byla zcela jiná než v případě již odsouzeného D.

33. Pokud jde o námitky obžalovaného Karla Ch., pak státní zástupce zdůraznil, že jde v podstatě o opakování jeho obhajoby, kterou učinil v průběhu hlavního líčení, příp. ještě v průběhu řízení přípravného. Soud prvního stupně na tuto obhajobu reagoval, a to zejména v bodě 92 napadeného rozsudku, a podle názoru státního zástupce námitky tohoto obžalovaného nemohou obstát.

34. Pokud jde o obžalovaného Filipa F., pak státní zástupce uvedl, že jeho námitky obsažené v opravném prostředku jsou z velké části natolik obecného charakteru, že se k nim nelze ani dostatečným konkrétním způsobem vyjádřit. Odkázal nicméně na ty části napadeného rozsudku, v nichž soud reaguje na důkazní návrhy jmenovaného obžalovaného a vypořádává se s nimi, zejména v odst. 70, 75, 87, 81-83 napadeného rozsudku. Zdůraznil rovněž prvotní výpovědi všech obžalovaných včetně samotného obžalovaného F., které jsou následně potvrzovány nejen výpověďmi svědků a odposlechy, ale i nálezy učiněnými během domovních prohlídek. V daném případě nešlo toliko o nález izolovaného červeného fosforu, nebyl nalezen toliko izolovaně jód či pseudoefedrin, ale tyto látky byly nalezeny současně v množství, které uvádí napadený rozsudek. Nelze přehlédnout zcela prokázaných nejméně 9 varů, kdy soud prvního stupně vysvětlil, proč a jak k tomuto počtu došel a také zcela logicky vysvětlil, proč při nich bylo vždy vyrobeno nejméně 100 g pervitinu. V celém svém komplexu pak jednotlivá skutková zjištění vedou k tomu, že v případě obžalovaných šlo o přípravu k výrobě pervitinu ve velkém rozsahu. V další části svého vystoupení pak státní zástupce vyjádřil přesvědčení, že znalecký posudek předložený obžalovaným F. těsně před veřejným zasedáním v podstatě nemá žádný vliv na posouzení věci. Uzavřel pak, že považuje odvolání obžalovaných shodně za nedůvodná a v závěru veřejného zasedání navrhl, aby jako taková byla postupem podle § 256 tr. ř. zamítnuta.

35. Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací nejprve konstatuje, že všechny opravné prostředky byly podány osobami oprávněnými (§ 246 odst. 1 písm. b/ tr. ř.), a to ve lhůtě uvedené v ustanovení § 248 odst. 1 tr. ř. Po přezkoumání obsahu opravných prostředků pak

lze rovněž konstatovat, že tyto splnily náležitosti obsahu odvolání ve smyslu § 249 odst. 1 tr. ř., byť je třeba zmínit, že zejména formulace některých námitek obsažených v doplnění odvolání obžalovaného Filipa F. ze dne 15.9.2025 je natolik obecná a nekonkrétní, že nebylo zřejmé, jaké konkrétní vady odvolatel vytýká, o jakých konkrétních důkazech hovoří a jak konkrétně se tvrzená pochybení měla odrazit v porušení jeho práva na obhajobu. Nicméně i přesto, že odvolací soud není kompetentní k výkladu nejasností ve zmíněném podání obžalovaného a není jeho úlohou domýšlet, co kterým tvrzením obžalovaný zamýšlel, pokusil se přezkoumat i tyto obecné pasáže z pohledu samotné obhajoby obžalovaného a v tomto směru se k nim i posléze vyjádřit.

36. Odvolací soud rovněž nemohl přehlédnout nekonzistenci v jednotlivých podáních, což opět platí zejména pro opravný prostředek obžalovaného Filipa F., když na rozdíl od petitu obsaženého v prvním odůvodnění odvolání obžalovaného z 1.6.2025 je petit (tedy návrh obžalovaného, jak má být odvolacím soudem rozhodnuto) obsažený v jeho doplnění ze dne 15.9.2025 zcela odlišný stran důvodů požadovaného zrušení napadeného rozsudku, vyjádřených příslušnými písmeny § 258 tr. ř., aby posléze obžalovaný opět v rozporu s tímto petitem následujícího dne u veřejného zasedání před odvolacím soudem se vrátil ke znění svého návrhu uplatněného v časově prvním odůvodnění svého opravného prostředku. Rovněž nebylo možno přehlédnout určitou rozpornost postupu obžalovaných Karla Ch. a Tomáše K., kteří ve svých opravných prostředcích odůvodnili své námitky a okruh vad, které rozsudku vytýkají v odlišném rozsahu oproti obžalovanému F., což jim nicméně nebránilo v tom, aby u veřejného zasedání své stanovisko naprosto zásadně změnili a odkázali na vady vytýkané obžalovaným F., které pojali za své, přestože v zákonné lhůtě pro odůvodnění odvolání a ani následně až do veřejného zasedání takové vady napadenému rozsudku a řízení, které mu předcházelo, nevytýkali. Z uvedeného ovšem činí odvolací soud toliko ten závěr, že postup všech obžalovaných v rámci odvolacího řízení je zcela evidentně účelový a neodráží jejich vlastní postoj ke spáchané trestné činnosti, nýbrž je projevem jejich snahy dosáhnout zrušení napadeného rozhodnutí z jakýchkoliv důvodů (byť do té doby tyto důvody nevztahovali ke svým osobám a nepovažovali je za porušení svých práv).

37. Na podkladě takto podaných výše shrnutých opravných prostředků tedy přezkoumal vrchní soud podle hledisek vyjádřených v ustanovení § 254 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla odvolání podána, jakož i správnost postupu řízení, které tomuto rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přičemž k vadám, které odvoláními vytýkány nebyly, přihlížel toliko, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž byla odvolání podána. Pokud někteří z odvolatelů zaměřili primárně své opravné prostředky proti výroku o vině (a výroku o trestu odnětí svobody nevytýkali ničeho či jen obecně toliko jeho nepřiměřenost, přičemž výrokům o trestech propadnutí věci nevytkli vady žádné a stejně tak nebyl napaden v případě obžalovaného Karla Ch. dle jeho vlastního tvrzení ani výrok o trestu propadnutí části majetku), přezkoumal odvolací soud nejen tento výrok, ale i všechny výroky na něj navazující, tedy výroky o všech trestech uložených jednotlivým odvolatelům, neboť všechny tyto výroky mají svůj podklad v obžalovanými napadeném výroku o vině (§ 254 odst. 3 tr. ř.). Odvolací soud tedy z podnětu podaných opravných prostředků přezkoumal napadený rozsudek v podstatě ve všech jeho výrocích, pokud se týkaly odvolatelů (když část napadeného rozsudku týkající se původně spoluobžalovaného Vojtěcha D. nebyla napadena opravným prostředkem ze strany žádné oprávněné osoby, a proto nabyla samostatně právní moci, čímž se tak ocitla mimo rozsah přezkumné povinnosti odvolacího soudu), a poté dospěl k následujícím závěrům.

38. Nejprve je třeba konstatovat, že v řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, nebyly zjištěny žádné takové vady, kterými by byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby a nebyl tak dán důvod k případnému postupu

odvolacího soudu podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. Trestní stíhání všech obžalovaných bylo zahájeno pro skutek, který je popsán v podstatě shodně v podané obžalobě a v odsuzujícím výroku o vině napadeného rozsudku. Dále odvolací soud shledal, že důkazy, které byly v tomto řízení orgány činnými v přípravném řízení a následně soudem prvého stupně provedeny, byly realizovány zákonným způsobem a jednalo se tak o důkazy procesně relevantní. Nelze přehlédnout, že obžalovaní byli od počátku řízení zastoupeni obhájci a v žádné fázi řízení nedošlo v tomto směru ke zkrácení jejich práva na obhajobu. Byla jim dána již v přípravném řízení možnost se k věci opakovaně vyjádřit, následně měli, stejně jako jejich obhájci, možnost seznámit se s výsledky přípravného řízení a byla jim rovněž řádně doručena obžaloba. V průběhu řízení před soudem prvního stupně pak byli obžalovaní ve smyslu § 206a tr. ř. poučeni o možnosti uzavřít dohodu o vině a trestu či prohlásit vinu, přičemž tohoto nevyužili. Měli možnost se k podané obžalobě vyjádřit a přednést soudu svou obhajobu, stejně jako být přítomni prováděnému dokazování a vyjádřit se k jednotlivým důkazům. Rovněž pak měli možnost přednést soudu prvního stupně svá závěrečná stanoviska. Za uvedeného stavu lze tedy uzavřít, že v postupu soudu prvního stupně nelze shledat jakékoliv pochybení, jež by mohlo být důvodem aplikace zákonného ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř., nakonec ani žádný z odvolatelů v rámci svých v zákonné lhůtě podaných a odůvodněných opravných prostředků žádné takové konkrétní procesní pochybení nenamítl (a tyto do svých opravných prostředků pojali až dodatečně, teprve poté co obžalovaný Filip F. tyto pojal do svého doplnění odvolání předloženého soudu den před projednáním věci a obžalovaní Karel Ch. a Tomáš K. se teprve v průběhu jednání před odvolacím soudem k těmto námitkám obžalovaného F. připojili).

39. Po přezkoumání řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, však odvolací soud neshledal, že by toto vykazovalo tak zásadní vady, pro které by napadený rozsudek nemohl obstát z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. Odvolací soud zejména neshledal, že by v řízení byla porušena ta ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby jednotlivých obžalovaných, která by navíc měla být takové intenzity a rozsahu, aby mohla mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku.

40. Pokud jde o vazební zasedání 6.10.2023, jehož předmětem bylo rozhodování o vazbě obviněného Vojtěcha D., je třeba zmínit, a vyplývá to z č. l. 271 a násl., že tomuto vazebnímu zasedání byli mimo obhájců obv. D. přítomni i obhájci dalších obviněných, přičemž navíc obviněný D. k věci samotné vypověděl pouze velmi stručně a tato jeho výpověď vůči obviněnému F. nebyla zaměřena vůbec. Za těchto okolností tedy nemohlo být u tohoto jednání porušeno právo na obhajobu obžalovaného F. Jen pro úplnost je třeba zmínit, že obviněný D. k věci samotné zásadním způsobem vypovídal v rámci své výpovědi učiněné v přípravném řízení dne 5.10.2023, přičemž z protokolu založeném na č. l. 419-422 je zřejmé, že tomuto výslechu byla přítomna obhájkyně obžalovaného F. a obhajovací práva tohoto obžalovaného tak byla v plném rozsahu zachována.

41. Obdobně námitka obžalovaného F. stran neprovedení oddělených výslechů obžalovaných u hlavního líčení není důvodná, neboť soud nemá povinnost vyslýchat obžalované odděleně a takový postup záleží výlučně na rozhodnutí předsedy senátu, který hlavní líčení řídí. Pokud v konkrétním případě k tomuto kroku přistoupeno nebylo, pak nejde o vadu řízení a již vůbec ne o porušení práv na obhajobu obžalovaného F. ani žádného z dalších obžalovaných.

42. Odvolací soud nepřisvědčil ani tvrzení o nepoužitelnosti odborných vyjádření, které zpracoval kriminalistický ústav ve vztahu k zajištěným látkám, když z procesního hlediska těmto odborným vyjádřením nelze vytknout žádnou vadu a tyto byly také zákonným způsobem soudem prvního stupně v přítomnosti obžalovaných a jejich obhájců provedeny.

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Šimanská.

Nejde v daném případě proto o vadu řízení, a pokud jde o samotný obsah a použitelnost těchto odborných vyjádření, k těm se odvolací soud vyjádří ještě dále.

43. Pokud jde o chybějící podpis por. Bc. Andrease S. na protokole o provedení prohlídky jiných prostor a pozemků (č. l. 695), pak je třeba uvést, že chybějící podpis tohoto policisty na zmíněném protokolu nemůže vést sám o sobě k závěru o nepoužitelnosti zmíněného protokolu v předmětném řízení, když o průběhu předmětné prohlídky není jinak žádných pochybností a zmíněný protokol podepsali kromě dalších čtyř policistů, kteří prohlídku provedli, osobně rovněž obžalovaní Karel Ch., Vojtěch D., Tomáš K. a také Filip F. (jako osoba u které byla prohlídka provedena) a zmíněný protokol byl nakonec podepsán i nezúčastněnou osobou Mgr. Janem K. Žádná ze zmíněných osob zmíněnému úkonu v době podpisu žádnou vadu či nesrovnalost nevytkla. Chybějící podpis zmíněného policisty S. tak je sice vadou, která však nedosahuje rozhodně intenzity, aby ovlivnila závěr o správnosti tohoto úkonu přípravného řízení, natožpak o porušení práv obžalovaného Filipa F. na obhajobu. Obdobný závěr pak platí i pro protokol o provedení domovní prohlídky na č. l. 736-739, v jehož závěru chybí podpis prap. Jiřího K., když i tento protokol je podepsán osmi dalšími policisty, kteří prohlídku prováděli, a rovněž s Annou F., jako osobou, u které byla prohlídka provedena, a dále i Petrem I. jako nezúčastněnou osobou. Ani v tomto případě nebyla v době podpisu těchto osob žádnou z nich vytknuta jakákoliv nesrovnalost či pochybení o způsobu provedení uvedeného úkonu. Je třeba jen doplnit, že uvedená zjištění již učinil soud prvního stupně, když se se shodnou námitkou obžalovaného F. dostatečně jasně v napadeném rozsudku také vypořádal (viz bod 82 písemného vyhotovení napadeného rozsudku).

44. Pokud obžalovaný F. zmínil nutnost vyžádat spisy věcně a místně příslušných soudců z důvodu vyřešení použitelnosti odposlechů, neboť mu není zřejmé, jestli byly povoleny a provedeny zákonně, pak odvolací soud takový návrh považuje za naprosto nadbytečný, když z obsahu spisového materiálu (viz zejména obsah svazku 6) je naprosto zřejmé, na základě jakých konkrétních příkazů byly odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu provedeny. Tyto příkazy jsou ve spise obsaženy a odvolací soud ve vztahu k nim žádné vady (které navíc obžalovaný ani dostatečně nekonkretizuje) neshledal. Pokud v této souvislosti obžalovaný F. rovněž namítal, že není zřejmé, v jakém řízení byly příkazy vydány a zda šlo o neodkladné či neopakovatelné úkony, ani těmto námitkám s ohledem na obsah zmíněných listin odvolací soud nepřisvědčil, když příkazy založené v příslušné části spisového materiálu obsahují odůvodnění, v rámci něhož je odůvodněn jednak závěr o osobě, která má předmětná telefonní čísla užívat a jednak i závěr o neodkladnosti a neopakovatelnosti zmíněných úkonů (viz např. příkazy na č. l. 1072 a násl. a 1078 a násl.). Pokud obhajoba obžalovaného F. v rámci zmíněné námitky tvrdí, že soud musí doplnit spis o další listiny, pak tyto nespecifikuje a jeho požadavek je v tomto směru v podstatě nepřezkoumatelný.

45. Pokud obžalovaný F. v souvislosti se záznamem telekomunikačního provozu namítal, že některé textové zprávy nebyly přeloženy do češtiny, pak rovněž s touto námitkou se vypořádal již soud prvního stupně v již zmíněném odst. 82 písemného vyhotovení napadeného rozsudku. Obžalovaným zmíněné cizojazyčné komunikace byly vedeny v polštině a vedl je samotný obžalovaný F., takže jeho námitky v tom směru, že této komunikaci nerozumí, považuje odvolací soud, stejně jak to učinil soud prvního stupně, za nelogické, absurdní a evidentně účelové. Pokud bylo prokázáno, že zmíněné komunikace byly vedeny právě jmenovaným obžalovaným, který v nich sám aktivně v polském jazyce vystupoval, pak lze jen těžko připustit, že by obžalovanému nebylo zřejmé, o co v předmětné komunikaci jde, navíc nelze přehlédnout, že obžalovaný Filip F. autentičnost předmětných SMS zpráv, jejich autorství a správnost zachyceného obsahu nikdy

nezpochybnil. Obsahem těchto zpráv je navíc i název požadovaného léku, takže je zřejmé, v jaké souvislosti byla tato komunikace vedena. Jde o komunikaci velmi stručnou, nicméně je z ní zřejmé, v jaké souvislosti je příslušný lék zmiňován. Za této situace považuje odvolací soud za nadbytečné, aby tuto část zachyceného telekomunikačního provozu bylo nutno překládat, když nelze přehlédnout navíc i to, že jde o poměrně malou část z celého zachyceného a zaznamenaného telekomunikačního provozu, přičemž její obsah tak, jak byl soudem prvního stupně vyložen, koresponduje se zbývajícími záznamy telekomunikačního provozu, jež jsou vedeny v češtině, a nakonec i s dalšími důkazy, z nichž soud prvního stupně uzavřel postavení obžalovaného Filipa F. v rámci celé skupiny pachatelů projednávané trestné činnosti a jeho konkrétní aktivitu. Pokud obžalovaný F. v doplnění odvolání nově soudu prvního stupně vytkl, že se nezabýval prokázáním mluvčích jednotlivých hovorů, což mělo být vyřešeno vypracováním znaleckého posudku z oboru fonoskopie, pak odvolací soud tuto námitku nepovažuje za případnou, když mluvčí jednotlivých zaznamenaných hovorů či autor textových zpráv byl dostatečně prokázán jednak tím, z jakých telefonních čísel tyto hovory či zprávy byly psány, a současně tím, že v průběhu řízení bylo bez vážných pochybností zjištěno, který z obžalovaných v předmětné době užíval konkrétní telefonní čísla. Na toto zjištění pak navazuje i samotný obsah zaznamenaného telekomunikačního provozu v jednotlivých hovorech či SMS, který koresponduje s konkrétními situacemi, o nichž ve svých výpovědích hovoří obžalovaní či slyšení svědci, a zapadá rovněž do časových souvislostí projednávané věci. Nakonec ani odvolatel (obžalovaný F.) ve svém doplněném odvoláním neoznačil konkrétní hovory, u nichž bylo nesprávně dovozeno, že je vedl on, a opět i v této části jeho námitka zůstala kusá a obecná.

46. Důvodnou nebyla shledána ani procesní námitka obžalovaného F. v tom směru, že předsedkyně senátu užívala v průběhu hlavního líčení nesprávné formulace, přičemž neodkazovala na konkrétní zákonné ustanovení, podle kterého v rámci vedeného hlavního líčení postupovala. Z jednotlivých protokolů o hlavních líčeních, které ve věci byly provedeny, a z připojených zvukových záznamů si učinil odvolací soud přesnou představu o vlastním průběhu těchto hlavních líčení a o postupu předsedkyně senátu, jež tato hlavní líčení vedla. Žádnou vadu řízení v tom směru, který je obžalovaným namítán, však odvolací soud neshledal, když z příslušných částí protokolů o hlavních líčeních je zřejmé, jakým způsobem předsedkyně senátu hlavní líčení vedla, za použití jakých ustanovení trestního řádu bylo prováděno dokazování, na základě jakých ustanovení tohoto předpisu byli účastníci řízení vyzýváni k případným vyjádřením a jak reagovali na jednotlivé důkazy, jež ve věci byly provedeny. Pokud obžalovaný namítal nedůsledné či nedostatečné podávání zpráv předsedkyní senátu o dosavadním průběhu hlavních líčení, pak je třeba zmínit, že protokoly o hlavních líčeních sice neobsahují výslovně poznámku, že v počátku odročených hlavních líčení předsedkyně senátu ve smyslu § 219 odst. 3 tr. ř. sdělila podstatný obsah dosavadního jednání, nicméně ze zvukových záznamů o těchto hlavních líčeních je zřejmé, že tak ve stručnosti učiněno bylo a zejména pak bylo odvolacím soudem jednoznačně z nich zjištěno, že žádná ze stran řízení tento postup průběhu hlavního líčení za vadu nepovažovala a nedomáhala se podrobnějšího sdělení podstatného obsahu předchozích jednání. Žádná ze stran řízení rovněž nevyužila svého práva ve smyslu § 203 odst. 3 tr. ř. žádat, aby o změně postupu předsedkyně senátu rozhodl celý senát. Rovněž s ohledem na časový průběh jednotlivých hlavních líčení (tato proběhla v poměrně krátkém časovém období, kdy první hlavní líčení proběhlo od 14.11.2024 a napadený rozsudek byl vyhlášen u posledního hlavního líčení dne 12.5.2025). Je zřejmé, že v situaci, kdy obžalovaní byli zastoupeni stejnými obhájci a kdy jak všichni obžalovaní, tak i jejich obhájci se jednotlivých hlavních líčení osobně zúčastňovali, ani shora zmíněný postup předsedkyně senátu nemohl mít žádný dopad na jejich obhajovací práva (nakonec, jak bylo zmíněno, z jejich vlastního chování nelze dovodit, že by zmíněný postup považovali za vadný, mající dopad na jejich práva a že

by se zákonným způsobem dožadovali nápravy tohoto stavu). Lze tedy uzavřít, že ani zmíněnou situaci nelze posoudit jako závažnou vadu řízení, jež má na mysli ustanovení § 259 odst. 1 písm. a) tr. ř.

47. Pokud obžalovaný F. namítal nezákonný postup soudu k věcem, které byly zabrány spoluobžalovanému Karlu Ch., pak je třeba nejprve připomenout ustanovení § 246 odst. 1 písm. b) tr. ř., dle kterého obžalovaný může odvoláním napadnout pro nesprávnost pouze ten výrok, který se ho přímo dotýká, takže tuto část odvolání obžalovaného F. je nutno považovat za odvolání podané neoprávněnou osobou. Jeho se totiž případná pochybení vztahující se k jinému z obžalovaných (či jiných osob) ve výroku o trestu napadeného rozsudku nijak nedotýkají. Protože se však k námitkám obžalovaného F. obsaženým v jeho doplnění odvolání obecně připojil ústy své obhájkyně rovněž obžalovaný Karel Ch. (jemuž byl uložen ve vztahu ke zmíněným věcem trest propadnutí části majetku), je třeba uvést, že ani tato námitka není důvodná. V daném případě nerozhodoval soud o zabrání těchto věcí v situaci, kdy jejich vlastníkem je jiná osoba než obžalovaný Karel Ch. Obžalovaný Karel Ch. jako vlastník těchto věcí měl možnost uplatnit svou obhajobu mj. i k otázce rozhodnutí o těchto věcech a jak dokonce vyplývá z obsahu jeho opravného prostředku, pak sám žádné vady výroku napadeného rozsudku o uložení trestu propadnutí části majetku v tom směru, že nešlo o jeho vlastnictví, nevytýká. Navíc je třeba zmínit, že v daném případě byl ohledně předmětných věcí soudem prvního stupně vysloven trest propadnutí části majetku podle § 66 odst. 1 tr. zákoníku, přičemž podmínkou ukládání trestu tohoto druhu je mj. zjištění, že jde o majetek obviněného, v daném případě majetek obžalovaného Karla Ch., což v projednávané věci splněno bylo. Názor, že by si soud v předmětné situaci měl vyhradit rozhodnutí do veřejného zasedání, je tak mylný a nemá oporu v zákoně.

48. Lze tedy uzavřít, že ze všech shora rozvedených důvodů odvolací soud neshledal, že by řízení předcházející vydání napadeného rozsudku bylo zatíženo vadami předpokládanými v ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř., neboť neshledal, že by toto řízení vykazovalo podstatné vady spočívající zejména v tom, že by byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby a že by takové vady mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části napadeného rozsudku.

49. Samotný napadený rozsudek tak, jak byl písemně vyhotoven a doručen procesním stranám, splňuje kritéria obsažená v ustanovení § 120 tr. ř. a § 122 odst. 2 tr. ř. z hlediska struktury rozsudku a ustanovení § 125 tr. ř. stran jeho odůvodnění. Z tohoto rozsudku dle odvolacího soudu jednoznačně vyplývá, které skutečnosti vzal nalézací soud za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. Z jeho odůvodnění je rovněž jednoznačně patrné, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaného, jakož i jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny.

50. Pokud obžalovaný Filip F. namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku včetně popisu skutku v jeho výrokové části, pak odvolací soud tuto námitku považuje za nedůvodnou, neboť má naopak za to, že popis skutku obsažený ve výroku o vině napadeného rozsudku obsahuje dostatečně konkrétní popis jednání, které koresponduje se znaky skutkové podstaty trestného činu, jímž byl obžalovaný uznán vinným, a pokud obžalovaný F. navrhuje úpravu popisu skutku tak, aby byla odstraněna značná nepřehlednost výroků, pak svůj opravný prostředek v této části opět blíže nekonkretizuje, takže odvolacímu soudu není zřejmé, jaký konkrétní popis skutku by představám obžalovaného měl odpovídat. Pokud pak současně namítá nepřezkoumatelnost samotného rozsudku s tím, že dle jeho názoru není zřejmé, z jakých důkazů soud prvního stupně svá skutková zjištění učinil, jak byly hodnoceny výpovědi jednotlivých osob, ať již obžalovaných či svědků, a pokud dokonce namítl, že nemělo být přihlédnuto ke svědeckým výpovědím,

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Šimanská.

které považuje za nezákonné, pak opět je třeba tuto námitku označit za natolik obecnou, a ne zcela konkrétní, že je poměrně obtížné na ni vůbec reagovat. Nicméně jí odvolací soud věnoval velkou pozornost, avšak ani po pečlivém jejím přezkoumání jí přisvědčit nemohl. Dospěl totiž ke zcela opačnému závěru, neboť shledal, že odůvodnění napadeného rozsudku je mimořádně podrobné a je z něj naprosto jasné, jaké konkrétní důkazy učinil soud prvního stupně podkladem pro své rozhodnutí a jaká skutková zjištění z jednotlivých důkazů provedl. V případě obžalovaných neopomenul vyhodnotit jimi postupně činěné výpovědi a zejména v rámci tohoto hodnocení postihl i odlišnosti v zásadních údajích, které obžalovaní v různých fázích řízení uváděli. Odůvodnění napadeného rozsudku je zcela přehledné a rozhodně mu nelze vytknout nejasnost či nepřezkoumatelnost, neboť závěry soudu prvního stupně jsou v příslušných částech tohoto odůvodnění naprosto logické a jsou vztaženy ke konkrétním provedeným důkazům. V tomto směru podle názoru odvolacího soudu lze nejen odkázat na úvodní části odůvodnění napadeného rozsudku, v rámci nichž se soud prvního stupně vypořádává s obsahem jednotlivých provedených důkazů (viz body 3 až 74 napadeného rozsudku), ale zejména pak i na podrobnou, logickou a zcela jasnou pasáž obsaženou pod body 85 až 92 písemného vyhotovení napadeného rozsudku, v rámci níž se soud prvního stupně zabýval vlastním hodnocením provedených důkazů, a to nejen jednotlivě, ale zejména v jejich vzájemné souvislosti a v níž dostatečně jasně a konkrétně vysvětlil, k jakým skutkovým závěrům dospěl, přičemž nelze shledat rozpor mezi touto hodnotící pasáží a vlastním výrokem o vině. Na základě těchto zjištění odvolací soud námitce obžalovaného F. stran nepřezkoumatelnosti zmíněného napadeného rozsudku nepřisvědčil.

51. Pokud jde o vlastní rozsah dokazování a hodnocení důkazů ze strany soudu prvního stupně, pak ani v tomto směru neshledal odvolací soud postup soudu prvního stupně nedostatečným, nejasným či dokonce vadným.

52. Ve vztahu k vlastním skutkovým zjištěním učiněným soudem v napadeném rozsudku, pak odvolací soud považuje za potřebné nejprve obecně uvést, že zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí, je prvořadým úkolem soudu nalézacího. Plyne to ostatně i z omezení, která zákon stanoví pro odlišně vyznívající rozhodnutí soudu druhého stupně. Ten je podle § 259 odst. 3 tr. ř. oprávněn odchýlit se od skutkového zjištění soudu prvního stupně pouze tehdy, jestliže v odvolacím řízení provedl znovu některé, pro skutkové zjištění podstatné, důkazy, provedené již v hlavním líčení, nebo provedl důkazy, které nebyly provedeny v hlavním líčení.

53. Přitom provádění důkazů odvolacím soudem je limitováno jednak z hlediska rozsahu (odvolací soud vrátí věc podle § 259 odst. 1 tr. ř. soudu prvního stupně, „jsou-li skutková zjištění tak nedostatečná, že je nutno hlavní líčení opakovat nebo provádět rozsáhlé a obtížně proveditelné dokazování," resp. není podle § 263 odst. 6 tr. ř. oprávněn provést dokazování, které by znamenalo nahrazovat činnost soudu prvního stupně), jednak i z hlediska jeho důvodů (odvolací soud nemůže důkazy opakovat jen proto, aby je mohl hodnotit odlišným způsobem), neboť podle § 263 odst. 7 tr. ř. „odvolací soud je vázán hodnocením těchto důkazů soudem prvního stupně s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud ve veřejném zasedání znovu provedl".

54. Do samotné hodnotící činnosti soudu prvního stupně může odvolací soud zasahovat jen v těch případech, kdy toto hodnocení nesplňuje požadavky § 2 odst. 6 tr. ř. Dle něj soud, resp. orgány činné v trestním řízení obecně, „hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu". Nadřízený soud proto může vytknout nalézacímu soudu např. nelogičnost jeho hodnocení, nepřihlédnutí k okolnostem významným pro rozhodnutí, opomenutí nějakého důkazu či zkreslení jeho obsahu, nemůže však žádným způsobem zavazovat soud prvního

stupně, jak má ten či onen důkaz hodnotit. Z pohledu požadavku na jiné hodnocení důkazů odvolacím soudem je nutno uvést to, že odvolací soud nemůže podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem, jestliže soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle § 2 odst. 6 tr. ř., neboť v takovém případě nelze napadenému rozsudku vytknout žádnou vadu ve smyslu uvedeného ustanovení (viz též R 53/92). Budou-li výše uvedené teoretické premisy vztaženy na danou trestní věc, potom odvolací soud musí konstatovat, že nalézací soud své povinnosti dostál, neboť jak rozsah dokazování provedený krajským soudem, tak i způsob hodnocení provedených důkazů odpovídají zákonným požadavkům.

55. Odvolací soud konstatuje, že procesními vadami nezatížené dokazování bylo provedeno v takovém rozsahu, jenž umožňuje odvolacímu soudu učinit závěr o tom, že dokazování bylo provedeno v rozsahu nezbytném pro náležité zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 5 tr. ř.), a které bylo potřebné pro meritorní rozhodnutí. Postup soudu prvého stupně byl v souladu se zákonem, i pokud jde o hodnocení provedených důkazů. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, soud prvého stupně hodnotil důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na uvážení podstatných okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. Z provedených důkazů vyvodil logické a přesvědčivé závěry, které v dostačujícím rozsahu rozvedl v odůvodnění napadeného rozsudku. K tomu považuje vrchní soud za potřebné zopakovat, že hodnocení důkazů je stěžejním oprávněním soudu prvního stupně, přičemž odvolací soud je vázán hodnocením takto provedených důkazů s výjimkou těch důkazů, které by sám ve veřejném zasedání znovu provedl (§ 263 odst. 7 tr. ř.). K otázce verifikace skutkových zjištění nebylo dle názoru odvolacího soudu nutno provádět další dokazování. Okruh provedených důkazů byl ucelený. Soud prvého stupně veškeré důkazy, o něž bylo rozhodnutí o vině opřeno, ve svém rozhodnutí řádně vyhodnotil a dostatečně se vypořádal se všemi skutečnostmi vyplývajícími z obsahu těchto důkazů. S námitkami uplatněnými obhajobou v tomto směru se pak v napadeném rozhodnutí také dostatečným způsobem vypořádal.

56. Pro úplnost je třeba rovněž zmínit, že odvolací soud se zabýval také otázkou, zda v tomto řízení nenastala situace tzv. opomenutých důkazů, v níž by mohlo být spatřováno porušení základního práva na spravedlivý proces, v posuzované věci však dle jeho názoru k takovému pochybení nedošlo. Soud prvého stupně se zabýval okruhem možných a jemu dostupných důkazů, které by mohly přispět k objasnění věci, a správně dospěl k závěru, že v podstatě neexistuje žádný další dosud neprovedený důkaz, který by mohl přinést jakékoliv nové poznatky pro rozhodnutí věci. Neopomenul návrhy obžalovaných na doplnění dokazování a v napadeném rozsudku vysvětlil, proč tyto považuje za nepotřebné pro posouzení skutkového stavu. V tomto směru lze odkázat na velmi podrobnou pasáž pod body 75 až 83 písemného vyhotovení napadeného rozsudku, v níž soud vysvětlil, proč návrhy obžalovaných Filipa F., Karla Ch. a Tomáše K. (stejně jako návrhy dnes již odsouzeného Vojtěcha D.) nepovažoval za potřebné, když skutkový stav byl v dostatečné míře zjištěn již jinými provedenými důkazy a když návrhy obžalovaných na doplnění dokazování v konkrétní pasáži, jež nalézací soud zmiňuje, nemohly přispět k dalšímu objasnění věci.

57. Odvolací soud považuje za potřebné zdůraznit, že právo na spravedlivý proces nespočívá v povinnosti soudu provést všechny stranami navržené důkazy. V tomto směru je možno odkázat na současnou judikaturu Ústavního soudu, z níž vyplývá, že obecné soudy nemají povinnost provést veškeré důkazy navržené procesními stranami, jestliže zamítnutí návrhu na doplnění dokazování odůvodní, z provedených důkazů je možno učinit věrohodný závěr o vině a navrhovaný důkaz by tak byl nadbytečný (I. ÚS 234/04). Stejně tak Ústavní soud

konstatuje, že při určení náležitého rozsahu prováděného dokazování v trestních věcech musejí obecné soudy vycházet zejména z tzv. zásady materiální pravdy. Z pojetí této zásady vyjádřené v ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. plyne, že rozsah dokazování nemůže být bezbřehý a soud nemusí vyhovět všem důkazním návrhům stran. V pojetí platném od účinnosti zákona č. 265/2001 Sb. je totiž rozsah prováděného dokazování výslovně limitován dikcí § 2 odst. 5 věta první (v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí). Soudy ovšem přitom musejí dbát zásady vyhledávací a objasňovat všechny okolnosti případu, jež jsou podstatné (III. ÚS 128/06). Stejně tak Ústavní soud ve svém rozhodnutí I. ÚS 1368/09 vyslovil názor, že podstatou zásady volného hodnocení důkazů je diskrece soudů, které důkazy je třeba provést a zda a nakolik je potřebné dosavadní stav dokazování doplnit, přičemž posuzují taktéž důvodnost návrhů na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů znamená, že zákon nestanoví žádná pravidla, pokud jde o míru důkazů potřebných k prokázání určité skutečnosti a váhu jednotlivých důkazů. Jejich význam se vyjeví až při konečném zhodnocení důkazního materiálu. Podle mínění odvolacího soudu, které je opřeno jak o obsah spisového materiálu, tak pochopitelně i o obsah napadeného rozsudku, pak soud prvního stupně provedl a v souladu s jejich obsahem zhodnotil celou řadu dalších důkazů, které postačovaly pro učinění příslušných závěrů a skutkových zjištění potřebných pro rozhodnutí o vině obžalovaných. Odvolací soud proto akceptoval závěr soudu prvního stupně, že není třeba doplňovat dokazování ve výše naznačeném směru a zejména, že takový postup soudu prvního stupně nelze vnímat jako porušení práva obžalovaných na spravedlivý proces. Postup soudu prvního stupně spočívající v neprovedení navržených důkazů při současném odůvodnění důvodů tohoto postupu tak nelze označit jako vadu podřaditelnou pod ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř.

58. Jako obiter dictum je třeba ještě upozornit na to, že konstantní judikatura Ústavního soudu stojí rovněž na stanovisku, že právo na spravedlivý proces není možno vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám obžalovaného. Uvedeným základním právem je „pouze“ zajišťováno právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona a v souladu s ústavními principy (II. ÚS 681/04). Rovněž Nejvyšší soud pak vyslovil názor, že hodnotí-li soudy provedené důkazy odlišným způsobem než obviněný, neznamená tato skutečnost automaticky porušení zásady volného hodnocení důkazů, zásady in dubio pro reo, příp. dalších zásad spjatých se spravedlivým procesem (rozhodnutí sp. zn. 3 Tdo 563/2017 ze dne 23.5.2017).

59. V projednávané věci lze tedy uzavřít, že žádné podstatné důkazy opomenuty nebyly. Z hlediska ustálení skutkového stavu je zřejmé, že soud prvního stupně provedl veškeré jemu dostupné důkazy a nelze mu tedy vytknout, že by neprovedl některý z podstatných důkazů, které byly shromážděny v přípravném řízení, nebo byly opatřeny v průběhu řízení před soudem. Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí přiléhavě vysvětlil, jaká zjištění vztahující se k jednotlivým bodům výroku o vině učinil na základě konkrétních provedených důkazů a jak tyto důkazy hodnotil. Neopomněl se vypořádat s věrohodností jak samotných obžalovaných (zejména pokud postupně své výpovědi měnili), tak i slyšených svědků, přičemž zjištění učiněná z těchto důkazních prostředků pak vyhodnotil i v souvislosti s obsahem dalších provedených důkazů, ať již šlo o záznamy telekomunikačního provozu, odborná vyjádření či listinné důkazy, tak jak podrobně v jednotlivých částech odůvodnění napadeného rozsudku rozebral. Nelze rovněž dovodit, že by hodnocení důkazů ze strany nalézacího soudu bylo tendenční či účelové, nebo že by některé důkazy či jejich části opomíjel, a na druhou stranu přisuzoval některým důkazům větší důkazní hodnotu apod. Nebylo zjištěno, že by nalézací soud ve své hodnotící činnosti některé důkazy upřednostnil oproti jiným, event. že by některé důkazy svědčící ve prospěch obžalovaných opomenul a nechal bez povšimnutí. Odvolací soud má naopak za to, že jsou

to právě obžalovaní, kteří postupně zcela účelově mění své výpovědi v návaznosti na stádium řízení a obsah provedených důkazů a posléze ve svých opravných prostředcích vytrhávají ze souvislostí některá tvrzení konkrétních osob či obsah jednotlivých důkazů, aniž by braly v úvahu celou řadu důkazů dalších, z nichž byl soudem prvního stupně skutkový děj v napadeném rozsudku dovozen, ať již to byl např. konkrétní obsah některých výpovědí či zejména výsledky odposlechů a záznamů o telekomunikačním provozu.

60. Odvolací soud po přezkoumání věci nemá pochybnosti o skutkových závěrech nalézacího soudu, když ani nemá možnost tyto zvrátit, neboť jsou logické a v souladu s obsahem důkazů provedených soudem prvního stupně, a proto hodnocení provedených důkazů je za daného stavu čistě právem nalézacího soudu. Za těchto okolností ani nemůže odvolací soud do způsobu hodnocení zasahovat, neboť je vázán ustanovením § 263 odst. 7 tr. ř., jak bylo uvedeno výše, zvláště pak v situaci, kdy má za to, že obžalovaní se v rámci svých podaných opravných prostředků v podstatě domáhají pouze odlišného vyhodnocení důkazů provedených již soudem prvního stupně, a to právě ve prospěch své obhajoby (v rámci níž např. obžalovaný F. popřel dokonce i obsah vlastních výpovědí z přípravného řízení), což je však postup v rozporu s výše citovaným ustanovením. Odvolacímu soudu se tyto námitky obžalovaných směřující proti skutkovým závěrům soudu prvního stupně jeví jako pouhé opakování námitek, které obžalovaní uplatnili již v předchozí fázi trestního řízení, neboť je v podstatné části vznesli v rámci své obhajoby v řízení před soudem prvního stupně, a ten se s nimi v napadeném rozsudku také dostatečně vypořádal. V tomto směru lze odkázat na přiléhavý rozbor důkazní situace obsažený v písemném vyhotovení napadeného rozsudku, a to jak v části popisující obsah provedených důkazů (body 3 až 74), tak zejména v části, v níž soud prvního stupně tyto důkazy hodnotí ve vzájemných souvislostech (body 85 až 92 písemného vyhotovení napadeného rozsudku).

61. Jak již bylo uvedeno výše, hodnocení důkazů je výsostným právem soudu prvního stupně, přičemž odvolací soud dospěl k závěru, že hodnocení důkazů nalézacím soudem je nutno vnímat jako zákonné a souladné s kritérii § 2 odst. 6 tr. ř., nebyly shledány prvky libovůle, případně selektivního hodnocení důkazů, je proto možno do značné míry odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku. Takovýto postup odvolacího soudu je souladný s judikaturou Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva (např. sp. zn. II. ÚS 583/13, I. ÚS 31/12, II. ÚS 2947/08, či rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk proti Nizozemsku ze dne 19.4.1994 nebo ve věci Helle proti Finsku ze dne 19.12.1997). Zejména v posledně zmíněné věci Evropský soud pro lidská práva deklaroval, že odvolací soud se při zamítnutí odvolání může omezit i na převzetí odůvodnění nižšího soudu. Stejně tak Evropský soud pro lidská práva kupříkladu ve věci Garcia proti Španělsku uvedl, že odvolací soud se při zamítnutí odvolání v principu může omezit na převzetí odůvodnění soudu nižšího stupně. Odvolací soud proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku ve shora označené pasáži. I přes výše naznačenou nejasnost a obecnost některých odvolacích námitek a přes vědomí, že jak Ústavní soud, tak i Evropský soud pro lidská práva zastává stanovisko, že soudům adresovaný závazek plynoucí z čl. 6 odst. 1 Úmluvy promítnutý do podmínek kladených na odůvodnění rozhodnutí „nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument“ a že odvolací soud „se při zamítnutí odvolání v principu může omezit na převzetí odůvodnění nižšího stupně“, jak bylo zmíněno výše, považuje odvolací soud za vhodné vyjádřit se alespoň k zásadním odvolacím námitkám jednotlivých obžalovaných vztahujícím se k rozsahu skutkových zjištění a majících vliv na užitou právní kvalifikaci.

62. K námitce obžalovaného Filipa F. ohledně jeho postavení ve skupině všech pachatelů je třeba poukázat na to, že tuto otázku vyřešil správně již soud prvního stupně, když uzavřel na podkladě konkrétních zjištění, že obžalovaný F. jednak zajišťoval nákup farmaceutických přípravků v Polsku a jednak spolu s obžalovaným Ch.

prováděl samotnou výrobu drogy a rovněž tak zajišťoval následný prodej a distribuci. Pokud se obžalovaný sám necítí jako hlavní článek skupiny pachatelů projednávané trestné činnosti, pak soud na podkladě konkrétních zjištění správně dovodil, že spolu se spoluobžalovaným Ch. byli rozhodujícími členy této skupiny pachatelů a na spáchané trestné činnosti mají zásadní podíl. Obdobně je třeba odmítnout tvrzení obžalovaného F., že nevytvořil žádnou skupinu osob, která by se podílela na opakované výrobě pervitinu a že nešlo o výrobu pravidelnou, když soudem prvního stupně učiněná skutková zjištění svědčí o naprostém opaku (přitom jsou založena nejen na výpovědích obžalovaných F. a Ch., ale rovněž na výpovědích obžalovaného K. a dnes již odsouzeného D., na záznamech telekomunikačního provozu, výpovědích svědků a nakonec i na zjištěních vyplývajících z obsahu trestních spisů Okresního soudu v Opavě sp. zn. 27 T 108/2024 a 1 T 85/2024).

63. K námitkám stran množství vyrobené drogy při jednotlivém výrobním cyklu se velmi podrobně vyjádřil již soud prvního stupně, když na základě provedených důkazů správně uzavřel jednak počet uskutečněných varů a jednak i množství pervitinu, které při nich bylo přinejmenším vyrobeno. V tomto směru lze odkázat na podrobné pasáže písemného vyhotovení napadeného rozsudku v bodech 88 a 89. Lze v této souvislosti také zdůraznit, že z informací získaných z odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu je jednoznačné, že obžalovaní uváděli jiným osobám, že jsou schopni dodávat pravidelně 200 g pervitinu, stejně jakože se připravují na nákup dalších surovin pro pravidelnou výrobu drogy. Pokud obžalovaní zpochybňují rozsah své trestné činnosti, pak zcela opomíjejí objektivní zjištění učiněná ze zmíněného telekomunikačního provozu tak, jak vyplývají z obsahu spisového materiálu, zejm. ze sv. 6 spisu. Z tohoto telekomunikačního provozu je totiž nepochybné, že údaje uváděné obžalovanými v jejich opravných prostředcích nejsou pravdivé a že v daném případě šlo skutečně o déletrvající a pravidelnou výrobu drogy, přičemž obžalovaný F. a Ch. jsou v jejím průběhu rovněž v pravidelném spojení s dodavateli léků a potřebných chemikálií na straně jedné a s distributory a odběrateli pervitinu na straně druhé.

64. Pokud obžalovaný F. namítal, že finanční prostředky byly z významné části zajištěny v bytě obžalovaného Ch. a patřily jeho manželce, pak tato námitka je ve vztahu k učiněným skutkovým zjištěním irelevantní, navíc jsou v rozporu se samotnou výpovědí obžalovaného Ch., který výslovně potvrdil, že šlo o jeho vlastnictví a jednalo se o jeho úspory na pořízení rodinného domu.

65. Pokud obžalovaný F. vysvětloval obsah telekomunikačního provozu tím, že byly probírány neproblematické věci, např. zvlhlé brikety, kterými bylo ještě v květnu 2023 topeno s ohledem na chladnou noc 19.5.2023, čímž se snažil zpochybnit výklad pojmů obsažených v záznamech telekomunikačního provozu ze strany soudu prvního stupně, pak tuto námitku považuje odvolací soud za naprosto účelovou a vysvětlení obžalovaného za nepravdivé. Především je třeba uvést, že soud prvního stupně vysvětlil logicky své závěry v tom směru, že obžalovaní používali v komunikaci o droze zástupné výrazy jako je maso, kuřecí, matro apod. Tyto výrazy a množství, která se k nim vážou, pak korespondují s částkami, které jsou v souvislosti s nimi uváděny jako cena za drogu. Obsah těchto záznamů tedy logicky je možno vysvětlit pouze v souvislosti s prodejem drog, a nikoliv s vlastními komoditami, jejichž názvy jsou fakticky používány. Soud prvního stupně pak správně dal do souvislosti zachycenou komunikaci stran briket s výrobou drogy a vysvětlení obžalovaného F. je nejen nelogické, ale zejména v rozporu s konkrétními zjištěnými skutečnostmi, když brikety měla v množství dvou balíků za „3.600“ předávat další osobě manželka obžalovaného Ch. např. i 12.9.2023. Obdobně o briketách hovoří obžalovaný F. se svou manželkou 24.9.2023 v tom smyslu, že tato si má vzít jeden balík briket a pro zbytek si přijde Michal G. Z uvedeného je zřejmé, že obžalovaný F. vysvětluje zmíněný pojem zcela nepravdivě. Za této situace odvolací soud zamítl návrh

obžalovaného F. na doplnění dokazování zjišťováním noční teploty dne 19.5.2023, neboť je zřejmé, že zmíněný pojem byl užíván v jiných souvislostech než s topením a zejména i v jiné době než obžalovaným zmíněné datum. Tento důkaz by tedy pro skutková zjištění neměl žádný význam a nemá schopnost je zpochybnit.

66. Pokud obžalovaní zpochybňovali množství objednávaných léků ve snaze zpochybnit četnost provedených či připravovaných varů pervitinu a množství drogy při nich vyrobených, pak je třeba uvést, že tyto jejich námitky jsou v naprostém rozporu se zmíněným obsahem záznamů telekomunikačního provozu, z něhož vyplývá, jaké látky byly poptávány, v jakém množství a zejména v kterém období. V této souvislosti je třeba zdůraznit telekomunikační provoz z posledních dnů před zadržením obžalovaných, z něhož je např. zřejmé, že ještě počátkem října obžalovaný Ch. s obžalovaným K. probírali možnost pořízení dalšího fosforu (viz č. l. 1257 p.v. spisu).

67. Lze tedy uzavřít, že pokud obžalovaní zpochybňovali množství vyrobené drogy, pak tato jejich tvrzení byla spolehlivě provedenými důkazy, na něž poukázal již soud prvního stupně, vyvrácena a ze spisového materiálu vyplývá rovněž to, že obžalovaní se připravovali na další výrobu drogy v závěrečné fázi svého jednání ve větším rozsahu, než jak je zachyceno v popisu skutku na str. 3 písemného vyhotovení napadeného rozsudku, když se přinejmenším snažili obstarat ještě další fosfor potřebný pro výrobu drogy nad rámec množství, jež u nich bylo zadrženo. Takové jednání rozhodně nepřisvědčuje tvrzení obžalovaného Ch., že výrobní cyklus 4.10.2023 měl být poslední.

68. Pokud byla zpochybňována doba, po kterou se obžalovaní měli trestné činnosti dopouštět, pak je třeba zmínit, že soud prvního stupně vysvětlil, proč považuje za přiléhavé stanovení doby trestné činnosti obžalovaných na období od března 2023 do 4.10.2023 a odvolací soud se s jeho závěry v tomto směru zcela ztotožnil. Navíc je třeba zmínit, že z důkazů obsažených ve spisovém materiálu, zejména z výpovědí některých svědků, vyplývá, že k prodeji drog jednotlivými obžalovanými dalším osobám docházelo již daleko dříve, než ustálil soud prvního stupně. Např. svědek Tomáš B. potvrdil, že pervitin získával od Filipa F. a jeho manželky již dva roky před svým prvním výslechem (ten proběhl 11.12.2023) a obdobně takto pro pervitin za F. chodili i René D. či Lukáš R. Svědek Jiří S. popsal nákupy pervitinu od F. a Ch. v době asi dva roky před svým výslechem (ten se uskutečnil v lednu 2024), svědek Marek H. potvrdil nákup drogy od obžalovaného Ch. a obžalovaného F. počátkem roku 2023, svědek David S. při svém výslechu v listopadu 2023 popsal, že jej F. oslovil s nabídkou na prodej drog již 4 roky před tímto výslechem a svědek od něj kupoval drogy před svým vzetím do vazby, ke kterému došlo 28.2.2023, obdobně jako je kupoval od Emanuela B. mladšího. Rovněž svědek Miroslav M. potvrdil, že kupoval pervitin od obžalovaného F. případně i prostřednictvím jeho manželky, a to několik let před svým výslechem (ten proběhl 5.12.2023).

69. Všechna tato zjištění naprosto jednoznačně vyvrací námitky obžalovaných, pokud směřují do doby a rozsahu jejich trestné činnosti. V této souvislosti nelze přehlédnout, že odvolací soud nemohl rozšířit popis skutku o další jednání ve shora naznačeném směru, neboť odvolací řízení bylo vedeno výlučně z podnětu odvolání samotných obžalovaných a změna popisu skutku spočívající v rozšíření rozsahu jejich prodejů drog by nepochybně byla v neprospěch obžalovaných, a tudíž v rozporu s ustanovením § 259 odst. 4 tr. ř., neboť k takové změně může dojít toliko na podkladě odvolání státního zástupce podaného v neprospěch obžalovaných, které ovšem v předmětné věci absentovalo. Nicméně uvedená skutková zjištění je třeba vzít v úvahu při posouzení popsaných námitek obžalovaných a zejména pak při posouzení rozsahu trestné činnosti a záměrů obžalovaných z dlouhodobého hlediska prodávat drogu dalším osobám v co největším možném dosažitelném množství.

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Šimanská.

70. Jako nedůvodnou vyhodnotil odvolací soud rovněž námitku obžalovaného Tomáše K. stran jeho postavení ve skupině pachatelů, vědomosti o červeném fosforu, jakož i o tom, že on sám se přímo na výrobě pervitinu nijak nepodílel a pouze poskytoval jakési pomocné práce. Tato námitka je především v rozporu s již zjištěným záznamem telekomunikačního hovoru, a to nejen v té části, kde je zachycena komunikace jmenovaného obžalovaného stran samotného procesu výroby drogy a řešení souvisejících problémů, ale znovu je třeba poukázat také na již zmíněný rozhovor z 1.10.2023, z nějž je zřejmé, že obžalovaný K. se podílel na obstarávání fosforu. Nelze rovněž přehlédnout, že role obžalovaného K. při samotné výrobě pervitinu byla jednoznačně popsána, a to nejen dnes již odsouzeným Vojtěchem D., ale rovněž obžalovaným F., který ještě v rámci své poslední výpovědi, kterou učinil v přípravném řízení, potvrdil, že samotný var prováděl on a obžalovaný Ch., ovšem pomáhali jim v tom obžalovaný K. a dnes již odsouzený D., a to tím, že „umývali a třepali". Odsouzený D. přitom potvrdil, že spolu s obžalovaným K. třepali kanystry při samotném výrobním cyklu a předtím se podíleli i na dovozu potřebných látek, jejich vyloupávání z blistrů, přípravě varny a dalších pomocných pracích okolo samotné výroby. Dle názoru odvolacího soudu je třeba takové jednání posoudit jako jednání spolupachatele ve smyslu § 23 tr. zákoníku, a nikoliv toliko jako jednání účastníka ve smyslu § 24 tr. zákoníku (když toto aktivní jednání naplňovalo již znaky skutkové podstaty trestného činu, pro nějž byl obžalovaný odsouzen, a nešlo toliko o jednání pomocníka). V této souvislosti je rovněž třeba zmínit, že soud prvního stupně vysvětlil, proč podíl obžalovaného Tomáše K. na spáchané trestné činnosti posoudil odlišně oproti podílu dnes již odsouzeného Vojtěcha D. a jeho závěry v tomto směru jsou logické a odpovídají skutkovým zjištěním učiněným na základě důkazů obsažených ve spisovém materiálu. Pro úplnost je pak třeba zmínit, že organizovanost skupiny pachatelů zapojených do organizované skupiny se typicky projevuje právě rozdělením úkolů mezi více spolupachatelů, a proto pouhý fakt, že se jednání některého z nich jeví jako méně závažné, nemá samo o sobě vliv na závěr, že jde o čin spáchaný v rámci organizované skupiny a takové, byť méně významné, jednání některého ze spolupachatelů nelze z takové skupiny vyčlenit.

71. Odvolací soud nepřisvědčil ani námitce v tom směru, že ve vozidle Volkswagen Transporter byla sice zajištěna červenofialová sypká látka obsahující fosfor, avšak nebylo prokazatelně zjištěno, v jakém množství či koncentraci je tento fosfor v látce obsažen. Z obsahu odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví chemie (jak je konstatuje soud prvního stupně pod bodem 62 písemného vyhotovení napadeného rozsudku), je však naprosto zřejmé, že ve stopě č. A1 nebyly zjištěny žádné jiné látky než právě přítomnost červeného fosforu. Za tohoto zjištění je tvrzení obžalovaných spekulací, která nemá žádnou oporu v provedených důkazech.

72. Pokud obžalovaní namítli nesprávné závěry zmíněných odborných vyjádření ohledně množství drogy, které z látek, jež u nich byly v době zadržení dne 4.10.2023 zajištěny, mohlo být vyrobeno, a v této souvislosti, pokud obžalovaný F. navrhl doplnění dokazování znaleckým posudkem zpracovaný znalcem Karlem L., jakož i osobním výslechem zpracovatelů zmíněných odborných vyjádření, přičemž tyto důkazy měly podpořit jejich závěr či jejich námitku, že nevyráběli drogu v takovém rozsahu, jak je jim kladena za vinu, neboť účinnost jejich výrobního procesu byla nižší, než je zmíněnými odbornými vyjádřeními dovozováno, pak těmto návrhům odvolací soud rovněž nepřisvědčil.

73. Nejprve je třeba uvést, že odvolací soud nepovažuje odborná vyjádření v částech, kde došlo k některým formálním nesrovnalostem, za vadná do té míry, že by nemohla sloužit jako řádný důkaz pro ustálení skutkového děje. Týká se to jak množství tablet použitých při výpočtu, tak způsobu vyhodnocení stopy č. 29 či způsobu přípravy vzorků ke zkoumání. I přes tyto nedostatky jsou odborná vyjádření z oboru kriminalistiky, odvětví chemie, tak jak

je soud rozebírá pod bodem 62 písemného vyhotovení napadeného rozsudku, naprosto jasná v té části, jaké látky byly Policií ČR zajištěny, na kterých místech a v jakém množství. V této části nakonec odborná vyjádření nezpochybňují v podstatě ani samotní obžalovaní.

74. Dále je třeba znovu zmínit, že závěry soudu prvního stupně o množství uskutečněných varů drogy a množství drogy samotné při jednotlivých varech vyrobené nebyly činěny na základě nějakého teoretického výpočtu o výtěžnosti výrobního procesu vycházejícího z množství látek, které při těchto varech měli obžalovaní k dispozici, ale skutková zjištění byla učiněna na základě výpovědí samotných obžalovaných, které korespondují rámcově i s dalšími důkazy, zejména se zjištěným množstvím drogy, kterým obžalovaní disponovali a které prodávali či distribuovali dalším osobám. Uvedené doplnění dokazování tedy nemůže přinést žádné zjištění ve vztahu k tomu závěru nalézacího soudu, že obžalovaní skutečně vyrobili přinejmenším 900 g pervitinu při devíti prokázaných varech (viz body 88 a 89 napadeného rozsudku).

75. Pokud jde o zmíněné navržené důkazy, tyto mají potvrdit námitku obžalovaných, že z látek zajištěných při zadržení obžalovaných 4.10.2023 nebylo možno vyrobit takové množství pervitinu, aby spolu s výše uvedenými 900 g toto množství přesáhlo velký rozsah ve smyslu kvalifikované skutkové podstaty uvedené v § 283 odst. 3 písm. c) tr. zákoníku. Za množství velkého rozsahu se v případě pervitinu považuje ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu, na kterou soud prvního stupně pod bodem 94 rozsudku správně poukázal, množství buď 1.500 g pervitinu (směsi) nebo 500 g metamfetaminu (báze), příp. 600 g metamfetaminu hydrochloridu. Z těchto hraničních hodnot je pak třeba vycházet z toho, zda jednání obžalovaných směřovalo skutečně k výrobě drogy ve velkém rozsahu. Protože zmíněná droga byla obžalovanými fakticky vyrobena v množství 900 g pervitinu (tedy 3/5 hraniční hodnoty), pro faktické dosažení zmíněných hraničních hodnot zbývalo ještě příp. vyrobit zbývající 2/5, tedy 600 g pervitinu nebo 200 g metamfetaminu (báze), příp. 240 g metamfetaminu hydrochloridu.

76. Obžalovaným navržený znalecký posudek pak na rozdíl od odborných vyjádření vychází z výrazně nižší výtěžnosti použité metody výroby pervitinu, neboť tento výpočet staví na pozdějších standardech. Zatímco odborná vyjádření hovoří o 80% úspěšnosti či výtěžnosti výrobního procesu používaného obžalovanými, pak obžalovaným F. předkládaný posudek vychází z výtěžnosti toliko 29 – 80 %, přičemž poukazuje i na odlišnost výroby tzv. českou cestou oproti tzv. moskevské cestě (v projednávané věci je přitom jednoznačně prokázáno, že obžalovaní vyráběli pervitin tzv. českou cestou a svědčí o tom rovněž nález diáře s popisem právě tohoto způsobu výroby ve vozidle Ford Transit). Je tak zřejmé, že míra výtěžnosti výrobního procesu používaného obžalovanými, tak jak ji vyčíslila příslušná odborná vyjádření, není zpochybněna ani předloženým znaleckým posudkem, když i ten ji připouští až v míře 80 % (byť jako horní hranici). Navíc ve svém závěru předložený znalecký posudek připouští i parametry výtěžnosti v rozmezí dokonce 50 – 80 %.

77. Odvolací soud nicméně dospěl k závěru, že doplnění dokazování uvedeným znaleckým posudkem je pro posouzení věci nepotřebné, neboť ani případná korekce výtěžnosti výrobního procesu pervitinu by nepřinesla taková skutková zjištění, která by odůvodňovala jiné rozhodnutí o vině obžalovaných. Pokud totiž zmíněná odborná vyjádření uzavřela, že např. zajištěné množství červeného fosforu mohlo sloužit jako pomocná látka pro výrobu 1.914,3 g hydrochloridu metamfetaminu (při počítané výtěžnosti 80 %), pak pokud by soud přistoupil na přepočet ve smyslu uplatněné obhajovací námitky spočívající v nižší výtěžnosti výrobního procesu drogy založeného na údajích předkládaného znaleckého posudku, tedy výtěžnost 50 %, resp. dokonce 29 %), pak by z uvedeného množství červeného fosforu mohlo být vyrobeno 1.196,4 g metamfetaminu hydrochloridu (resp. 693,9g) , což by samo o sobě představovalo množství (při uvažované výtěžnosti 50 %) dokonce téměř dvojnásobně překračující hranici velkého rozsahu, jak je rozvedena výše (a to i bez započtení již skutečně

vyrobené drogy). Navíc je třeba připomenout (a to rovněž vzhledem k námitce obžalovaného Ch., že červený fosfor byl toliko jedinou látkou, která umožňovala vyrobit množství drogy v hraničním rozsahu), že při zadržení obžalovaných byly zajištěny i další látky, a to zejména 871,9 g jódu, z něhož bylo možno vyrobit 642 g metamfetaminu hydrochloridu (příp. přepočtem nabízeným obžalovanými 401,25 g této látky, resp. při uvažované 29% výtěžnosti 232,7 g) a rovněž 580 ml kyseliny fosforečné, z níž bylo možno vyrobit 1.139,5 g metamfetaminu hydrochloridu (příp. přepočtem nabízeným obžalovaným 712,18 g, resp. při 29% výtěžnosti 413g této látky). Je tak zřejmé, že přepočet nabízený obžalovaným F. (vycházející z nižší míry výtěžnosti, jak dovozuje z jím předloženého znaleckého posudku) by nevedl k potvrzení jeho námitky, že tyto látky neumožňovaly výrobu takového množství pervitinu, který by spolu s pervitinem již vyrobeným dosahoval hraničních hodnot velkého rozsahu ve smyslu výše citovaného zákonného ustanovení. Je tomu právě naopak, neboť jak bylo výše prostým přepočtem zjištěno, i použití toho minimálního procentuálního vyjádření výtěžnosti výrobního procesu (jež obžalovaný dovozuje ze zmíněného znaleckého posudku) by vedlo k závěru, že z červeného fosforu, který obžalovaní měli v době zadržení k dispozici, bylo možno vyrobit nejméně 693,9 g hydrochloridu metamfetaminu, což je samo o sobě množství drogy přesahující hranici velkého rozsahu). K tomu pak je samozřejmě nutno zohlednit i skutečné množství obžalovanými vyrobené drogy v uskutečněných devíti případech (celkem 900 g pervitinu, což odpovídá 360 g hydrochloridu metamfetaminu). V celkovém souhrnu pak i v takovém případě by jednání obžalovaných směřovalo přinejmenším k výrobě nejméně 1053,9 g hydrochloridu metamfetaminu (a to jen při zohlednění množství červeného fosforu, jež obžalovaní fakticky měli k dispozici), což je množství výrazně přesahující hranici velkého rozsahu (která jak bylo zmíněno výše činí 600 g hydrochloridu metamfetaminu). Ovšem i v případě zohlednění ostatních zajištěných chemikálií by i při obžalovanými akcentované nižší výtěžnosti byla při započtení již vyrobeného pervitinu hranice velkého rozsahu atakována či dokonce překročena (v takovém případě by u jódu šlo celkem o 592,7 g hydrochloridu metamfetaminu a u kyseliny fosforečné pak dokonce o 773 g hydrochloridu metamfetaminu).

78. Za této situace s přihlédnutím ke zjištění, že obžalovaní i v poslední fázi, kdy byli sledováni a odposlouchávání, vyvíjeli činnost pro obstarávání dalších látek umožňujících výrobu drogy, jak bylo rozvedeno výše (ještě 1.10.2023 se snaží o přikoupení pomocných látek pro výrobu pervitinu, přestože tyto látky mají v době zadržení v dostatečné míře k dispozici – viz závěr bodu 67 napadeného rozsudku), nepovažuje odvolací soud za potřebné doplňovat dokazování v požadovaném směru, když již nyní provedené důkazy jednoznačně svědčí o tom, že jednání obžalovaných je nutno posoudit jako přípravu výroby psychotropní látky ve velkém rozsahu. Již látky, které měli u sebe k dispozici v době svého zadržení (kromě 287,58 g pseudoefedrinu i další potřebné chemikálie a to 871,9 g jódu, 580 mililitrů kyseliny fosforečné a 629,8 g červeného fosforu), takový záměr jednoznačně odůvodňují, stejně jako zmíněná komunikace směřující nejen k opatření dalších potřebných látek pro výrobu ještě většího množství drog (tyto si plánovali opatřit v co největším balení – viz např. záznam hovoru z 10.8.2023, v němž se obžalovaný Karel Ch. dotazuje na zákaznické lince společnosti OBI na toluenové rozpouštědlo, a to v co možná největším balení – bod 67 napadeného rozsudku), jakož i to, že obžalovaní měli vytvořenou skupinu osob, v rámci níž měli dohodnutou vzájemnou součinnost, měli zajištěnou distribuci a této, jak vyplývá ze záznamu telekomunikačního provozu, nabízeli ještě v závěrečné fázi svého jednání dodání drog ve značném rozsahu (např. 4.9.2023 obžalovaný Ch. probírá s Denisem M. možnost pravidelně dodávat až 200 g drogy za částku 900 Kč za gram, a to jednou týdně, přičemž jednorázově je schopen dodat i 500 g). Obžalovaní rovněž měli k dispozici zařízení pro výrobu drogy, měli pro toto zařízení potřebný úkryt i vozidlo k jeho přepravě na skrytá

místa kde vary prováděli, a je zřejmé, že jej hodlali používat i k dalším varům předmětné drogy.

79. Odvolací soud rovněž vzal v úvahu, že zmíněný znalecký posudek se zabývá otázkou výtěžnosti procesu výroby drogy pouze v jedné ze svých částí, když velká část tohoto posudku se týká rostlinného materiálu (marihuany), který ovšem není předmětem projednávané věci.

80. Obhájkyně obžalovaného Karla Ch. předložila v průběhu veřejného zasedání před odvolacím soudem podání nazvané Analýza a srovnání odborných důkazů ve věci výroby omamných a psychotropních látek, datované dnem 16.9.2025, v němž vychází právě ze znaleckého posudku zpracovaného znalcem Karlem L., a činí analýzu rozdílů mezi závěry tohoto znaleckého posudku a závěry výše uvedených odborných vyjádření. Na základě této vlastní analýzy pak učinila stejný návrh na doplnění dokazování a namítla rovněž procesní nepoužitelnost zmíněných odborných vyjádření. Odvolací soud nicméně nepřisvědčil tomu, že by odborná vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví chemie, byla vadná do té míry, že by nesplňovala kritéria použitelnosti jako důkazního prostředku, jak bylo rozvedeno již výše. Navíc závěry znaleckého posudku, z nichž analýza provedená obhajobou obžalovaného vychází, nemohou vést k takové změně skutkových zjištění, která by mohla odůvodnit změnu právní kvalifikace jednání obžalovaných, jak bylo podrobně rozvedeno výše.

81. Ze všech těchto důvodů odvolací soud návrh na doplnění dokazování shora označeným znaleckým posudkem a opětovným provedením příslušných odborných vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví chemie, případně výslechem jejich zpracovatelů, zamítl jako nadbytečný a pro rozhodnutí odvolacího soudu nepotřebný, neboť rozsah trestné činnosti obžalovaných byl již dostatečně prokázán důkazy provedenými a řádně vyhodnocenými soudem prvního stupně.

82. Lze tak uzavřít, že obžalovaní si shora uvedené látky (červený fosfor, jód a kyselinu fosforečnou) opatřili spolu s dalšími látkami (obsahující vlastní prekurzory potřebné pro výrobu drog) a spolu s výrobním zařízením umožňujícím výrobu pervitinu, a to jednoznačně za účelem vlastní opakované a dlouhodobé výroby psychotropní látky (pervitin), k níž neměli příslušné oprávnění či povolení. Bylo rovněž prokázáno, že takovou výrobu opakovaně uskutečňovali a plánovali ji uskutečňovat i do budoucna. Lze tedy důvodně uzavřít, že obžalovaní si v tomto případě úmyslně vytvářeli podmínky pro spáchání zvlášť závažného zločinu spočívajícího v tom, že neoprávněně vyrobí, následně prodají či jinak jinému opatří psychotropní látku a spáchají takový čin ve velkém rozsahu, a to opatřováním prostředků k jeho spáchání. Takové jednání je dle názoru odvolacího soudu v souvislosti s výše rozvedeným výkladem nutno postihnout již jako přípravu podle § 20 odst. 1 tr. zákoníku k trestnému činu nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku (tedy ve velkém rozsahu). V tomto případě byla již splněna podmínka ustanovení § 20 odst. 1 tr. zákoníku, neboť zmíněná příprava směřovala ke spáchání zvlášť závažného zločinu (viz § 14 odst. 3 tr. zákoníku), přičemž navíc ustanovení § 283 odst. 5 tr. zákoníku výslovně stanoví, že příprava k tomuto trestnému činu je trestná.

83. Lze tedy uzavřít, že odvolací soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že soud prvního stupně provedl všechny potřebné důkazy k ustálení skutkového stavu, tyto řádně vyhodnotil a závěry, jež z nich vyvodil, jsou logické a korespondují s obsahem těchto důkazů. Nepochybil, pokud uzavřel, že obžalovaní nejen předmětnou drogu (pervitin) nejméně v 9 případech v množství celkem 900 g skutečně vyrobili, ale rovněž správně uzavřel, že si dalším ve výroku popsaným jednáním vytvořili podmínky a opatřili prostředky pro to, aby celkově vyrobili zmíněnou drogu v množství, které judikatura Nejvyššího soudu považuje za

velký rozsah. Za takové opatření prostředků je přitom s ohledem na zjištěné okolnosti nutno považovat nejen opatření samotných výše specifikovaných chemikálií, ale rovněž vlastního výrobního zařízení, které bylo schopné opakované výroby předmětné drogy ve velkém rozsahu, a vozidla, v němž bylo uskladněno a převáženo spolu s látkami potřebnými pro výrobu drogy. Obžalovaní si navíc vytvořili pro opakovanou výrobu drogy a její následný prodej ve velkém rozsahu i další podmínky – zejména kontakty a spojení na dodavatele potřebných léků, jakož i spolupráci s řadou osob, jež následně zajišťovaly další distribuci obžalovanými vyrobené drogy nebo se na ní různým způsobem podílely (opět je nutno v této souvislosti odkázat na již zmíněný obsah trestních spisů Okresního soudu v Opavě sp. zn. 27 T 108/2024 a 1 T 85/2024).

84. Soud prvního stupně rovněž nepochybil, pokud na základě provedených skutkových zjištění dospěl k závěru, že obžalovaní jednali jako členové organizované skupiny, neboť bylo prokázáno, že obžalovaní jednali po vzájemné dohodě, vzájemně koordinovaně, přičemž měli i předem dohodnuté role, v rámci kterých se podíleli na dosažení zamýšleného cíle. V této souvislosti nelze přehlédnout, že jejich činnost probíhala rovněž do značné míry skrytě, a to nejen při vlastní výrobě drogy, kterou vyráběli na odlehlém místě, kam výrobní zařízení a potřebné suroviny vždy k jednotlivé výrobě z úkrytu přesunovali, a rovněž pak vzájemně mezi sebou ale také i směrem k dalším osobám skrytě komunikovali, když používali pro označení drogy různých pojmů, které měli zastřít, že jde o nelegální výrobu či prodej drogy. Nejednalo se přitom o krátkodobé jednání, ale obžalovaní takto páchali trestnou činnost po dobu delší než půl roku a v dalším jednání jim bylo zabráněno až zásahem policie. Obžalovaní jednali do té míry koordinovaně, že jejich vzájemný vztah je třeba posoudit již jako organizovanou skupinu ve smyslu § 283 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

85. Pokud za této situace jednání obžalovaných soud prvního stupně po právní stránce posoudil jako přípravu zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 20 odst. 1 k § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, pak odvolací soud se s tímto postupem ztotožňuje a uvedenou právní kvalifikaci považuje za odpovídající skutkovým zjištěním. Bylo nepochybně prokázáno, že obžalovaní si svým jednáním popsaným ve výroku o vině vytvořili podmínky a opatřili prostředky pro to, aby neoprávněně vyrobili, prodali a jinému opatřili psychotropní látku, takové jednání spáchali jako členové organizované skupiny a ve velkém rozsahu, přičemž však k pokusu ani k dokonání trestného činu nedošlo (když v dalším jednání směřujícím k pokusu či dokonání trestného činu bylo zabráněno zásahem policie).

86. V případě obžalovaného Filipa F. pak soud prvního stupně správně uzavřel v rámci právní kvalifikace, že obžalovaný se předmětného jednání dopustil, ač byl za takový čin v posledních třech letech odsouzen, což nalezlo odraz rovněž v užití ustanovení § 283 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku.

87. Soud prvního stupně rovněž nepochybil, pokud dospěl k závěru, že obžalovaní se předmětné trestné činnosti dopustili v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

88. Odvolací soud tedy uzavírá, že námitky obžalovaných, pokud směřovaly proti výroku o vině, a to jak co do skutkových zjištění, tak co do právní kvalifikace, posoudil jako nedůvodné, když výrok o vině ohledně samotných skutkových zjištění a popisu skutku stejně jako ohledně právního posouzení jednání obžalovaných, má za správný a zákonný. V tomto směru je v podrobnostech možno blíže odkázat jak na body 85-92 písemného odůvodnění napadeného rozsudku stran skutkových zjištění soudu prvního stupně, tak i na body 93-97 stran právního posouzení jednání jednotlivých obžalovaných, když s tímto odůvodněním a argumentací v něm obsaženou se odvolací soud zcela ztotožnil.

89. Pokud jde o výrok o trestech uložených jednotlivým obžalovaným, je třeba nejprve zmínit, že soud prvního stupně při ukládání trestů respektoval všechna hlediska a kritéria tak, jak

jsou stanovena v § 38 a 39 tr. zákoníku. Učinil rovněž správná zjištění k osobám jednotlivých obžalovaných a zabýval se rovněž individualizací trestů, které jim ukládal. Je třeba rovněž uvést, že všichni tři odvolatelé byli ohroženi tresty odnětí svobody ukládanými v rámci trestní sazby ustanovení § 283 odst. 3 tr. zákoníku, která činí rozmezí od 8 do 12 let odnětí svobody. Dále je třeba zmínit, že byť byli obžalovaní uznáni vinnými toliko přípravou trestného činu dle § 20 odst. 1 tr. zákoníku k § 283 odst. 3 tr. zákoníku, pak taková příprava je ve smyslu § 20 odst. 2 tr. zákoníku trestná podle trestní sazby stanovená na zvlášť závažný zločin, k němuž směřovala. Samotná skutečnost, že obžalovaní trestný čin, jímž byli uznáni vinnými, nedokonali, tedy nemá vliv na výši trestní sazby, v rámci níž jim byly ukládány tresty odnětí svobody.

90. Odvolací soud rovněž přisvědčil soudu prvního stupně, že u žádného z odvolatelů nelze shledat jakoukoliv polehčující okolnost. Pokud obžalovaný F. obecně poukázal na to, že nebyly zohledněny v jeho případě polehčující okolnosti, pak nekonkretizoval, jaké má na mysli, a odvolací soud, stejně jako soud prvního stupně, u něj žádné takové neshledal. Jmenovanému nebylo možno jako polehčující okolnost rozhodně přiznat doznání, když naopak podstatnou část trestné činnosti zpochybňuje zejména stran jejího rozsahu a vlastního podílu na ní, stejně tak mu nepolehčuje doba, jež uplynula od spáchání trestné činnosti (tato byla ukončena 4.10.2023, a to zásahem Policie ČR) a ani délka samotného trestní řízení, neboť toto proběhlo spíše nadstandardně rychle (s ohledem na rozsah trestné činnosti a především vzhledem k počtu osob, jež se do ní zapojily a jejichž míra účasti musela být orgány činnými v trestním řízení rovněž objasňována). V případě obžalovaného F. pak nelze přehlédnout, že nyní projednávané trestné činnosti se dopustil krátce po odsouzení pro trestnou činnost stejného charakteru, a to dokonce ve zkušební době.

91. Pokud obžalovaný Ch. požadoval zohlednění polehčujících okolností, a to doznání a projevené lítosti, pak ani tyto v jeho případě nelze shledat, neboť doznání obžalovaného nebylo takového charakteru, aby postihlo rozsah jím spáchané trestné činnosti a okolnosti, za nichž tato byla spáchána, a účinná lítost v jeho případě byla projevem formální snahy dosáhnout nižšího trestu, avšak fakticky se ve věci v postoji obžalovaného nijak neprojevila. Odkaz tohoto obžalovaného na tresty ukládané v jiném trestním řízení je nepřípadný, neboť v daném případě soud není oprávněn posuzovat přiměřenost trestů ukládaných v jiné trestní věci, ale je povinen dodržet všechna zákonná hlediska při ukládání trestu obžalovanému, vůči němuž je trestní řízení před ním vedeno, a této povinnosti soud prvního stupně dostál. Pokud obžalovaný Ch. akcentoval své osobní a rodinné poměry, pak je třeba připomenout, že tyto byly stejné i v době páchání trestné činnosti, obžalovanému nijak v jejím spáchání nebránily, a naopak obžalovaný do své trestné činnosti zapojil i svou manželku (viz rozsudek Okresního soudu v Opavě z 30.9.2024, č. j. 27 T 108/2024-2043). V této souvislosti je nutno zmínit, že shora uvedeným rozsudkem byl obžalované Karolíně Ch. uložen trest odnětí svobody, jehož přímý výkon byl podmíněně odložen, takže nic nebrání, aby péči o nezletilé děti obžalovaného Ch. zajistila jeho manželka (matka dětí). Pokud pak obžalovaný Ch. namítl nedostatečné zohlednění jeho dosavadního způsobu života, pak je třeba připomenout, že obžalovaný Karel Ch. má v opisu z evidence rejstříku trestů celkem 15 záznamů, z posledního výkonu trestu odnětí svobody byl propuštěn 15.4.2018, ovšem následně byl opět odsouzen rozsudkem Okresního soudu Opava ze dne 7.11.2023, sp. zn. 1 T 79/2023. Již z tohoto je zřejmé, že obžalovaný nyní projednávanou trestnou činnost spáchal několik málo let po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a páchal ji i v době, kdy vůči němu bylo vedeno další trestní stíhání, a to ve věci Okresního soudu Opava, sp. zn. 1 T 79/2023. Tyto skutečnosti spolu s přihlédnutím k četným exekučním řízením, jež jsou vůči jeho osobě vedeny, rozhodně nelze posoudit v tom smyslu, jak nabízí obžalovaný, tedy že by šlo o řádný život, řádné obstarávání finančních prostředků a tvorbu úspor, či že by nyní projednávaná trestná činnost byla toliko

ojedinělým selháním v konkrétní životní situaci. Pokud obžalovaný akcentoval, že trestnou činností chtěl získat pouze finanční prostředky k zajištění bydlení své rodině, pak nelze přehlédnout, že takový motiv jej nijak nevyviňuje, míru škodlivosti jeho jednání pro společnost nijak nesnižuje, a nakonec je v rozporu rovněž se zjištěnou skutečností, že obžalovaný měl svůj majetek soustředěn mimo vlastní finanční prostředky i do zlatých šperků, což jeho tvrzení o potřebě zaobstarání bydlení nenasvědčuje. V této souvislosti nutno znovu zmínit, že vůči obžalovanému byla vedena řada exekucí a svůj majetek v podstatě skrýval, když i vozidlo Volkswagen Transporter bylo registrováno účelově na dnes již odsouzeného Vojtěcha D. (což nakonec obžalovaný Ch. sám vysvětlil tím, že se tak stalo právě z důvodů jeho exekucí). Tvrzení obžalovaného, že chtěl pořídit dům, aby zajistil bydlení své rodině, se za této situace jeví značně nevěrohodným, když je zřejmé, že takový nemovitý majetek by mohl před věřiteli jen těžko skrýt. Pokud obžalovaný Ch. namítl, že by mu měl být snížen trest odnětí svobody vzhledem k uloženému trestu propadnutí části majetku, pak je třeba zmínit, že zmíněnou kombinaci obou trestů, tedy jak trestu odnětí svobody, tak trestu propadnutí části majetku, zohlednil již soud prvního stupně, jak vyplývá z příslušné části bodu 100 písemného vyhotovení napadeného rozsudku, přičemž vzal v úvahu jak množství finančních prostředků, tak i hodnotu zlatých šperků, které byly jako část majetku obžalovanému Ch. propadnuty. Nelze rovněž přehlédnout, že ve vztahu k obžalovanému Karlu Ch. byl trest ukládán jako trest souhrnný právě s ohledem na skutečnost, že obžalovaný nyní projednávanou trestnou činnost spáchal krátce před vyhlášením odsuzujícího rozsudku ve věci Okresního soudu v Opavě, sp. zn. 1 T 79/2023.

92. Odvolací soud tedy po přezkoumání výroku o trestu ve vztahu ke všem odvolatelům konstatuje, že soud prvního stupně správně postihl skutečnosti, které zjistil k osobám jednotlivých obžalovaných, jejich předchozímu způsobu vedení života, v dostatečné míře zvážil rovněž postavení jednotlivých odvolatelů v rámci organizované skupiny pachatelů, kteří se na spáchané trestné činnosti podíleli, a nepochybil ani stran posouzení neexistence polehčujících okolností a naopak celé řady okolností přitěžujících, jak podrobně rozvedl v bodech 99-101 písemného vyhotovení napadeného rozsudku. V případě jednotlivých odvolatelů také zvážil rozsah, v jakém se na trestné činnosti podíleli, a poměrně dlouhou dobu páchání této trestné činnosti. Při samotné výměře trestu odnětí svobody pak zohlednil rovněž to, že trestná činnost dospěla toliko do stadia přípravy ve smyslu § 20 odst. 1 tr. zákoníku. Za této situace proto nelze tresty odnětí svobody vyměřené obžalovaným Filipu F. a Tomáši K. v první čtvrtině příslušné zákonné trestní sazby považovat za tresty nepřiměřeně přísné či dokonce nezákonné, obdobně pak není nepřiměřeně přísný či nezákonný ani trest uložený obžalovanému Karlu Ch. v polovině druhé čtvrtiny trestní sazby, když v jeho případě jde navíc o trest souhrnný ve vztahu k výše označenému odsouzení v jiné trestní věci.

93. Uložené tresty propadnutí věci v případě obžalovaných Filipa F. a Tomáše K. pak vycházejí ze zjištění, že tito obžalovaní užili těchto věcí při vlastním páchání trestné činnosti, a za této situace byly pro tento postup splněny podmínky ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Pokud jde o trest propadnutí části majetku obžalovanému Karlu Ch., pak ani v tomto případě nebyl shledán vadný či nezákonný postup soudu prvního stupně s ohledem na zjištění, že obžalovaný trestnou činností získával (a snažil se získat i do budoucna) majetkový prospěch, a to v poměrně značném rozsahu, přičemž v této souvislosti nelze přehlédnout ani zjištění, že to byl právě tento obžalovaný, který byl jedním z hlavních pachatelů projednávané trestné činnosti, a byl to on, který tuto trestnou činnost také dlouhodobě financoval. Skutečnost, že obžalovaný Ch. měl získat předmětný majetek již před spácháním projednávané trestné činnosti, je irelevantní. Podle § 66 odst. 1 tr. zákoníku může soud trest propadnutí majetku uložit mj. tehdy, odsuzuje-li pachatele za

zvlášť závažný zločin, jímž pro sebe nebo pro jiného získal nebo se snažil získat majetkový prospěch. Uvedené zákonné podmínky tak platí i pro uložení trestu propadnutí části majetku a v případě obžalovaného Karla Ch. byly beze zbytku splněny.

94. S ohledem na výše rozvedené závěry pak odvolací soud považoval tresty uložené jednotlivým odvolatelům nejen za tresty zcela přiměřené zákonným kritériím, jak je popsáno výše, ale rovněž za tresty zákonné, pro jejichž uložení byly splněny všechny zákonem požadované podmínky. Ze shora uvedených důvodů proto odvolací soud posoudil odvolání všech odvolatelů jako nedůvodná, i pokud směřovaly vůči výrokům o uložených trestech.

95. Za této situace pak nezbylo než odvolání obžalovaných Filipa F., Karla Ch. a Tomáše K. zamítnout podle § 256 tr. ř., neboť nebyla shledána důvodnými v žádné z jejich částí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Ostravě). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Poškozený má možnost žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, za který byla obžalovanému uložena majetková sankce tímto rozhodnutím, a to podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů.

Olomouc 17. září 2025

JUDr. Ivo Lajda v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Šimanská.